

KOMMUNISTISK POLITIK

Enver Hoxha rejser kampen mod Hrustjov-revisionismen
på konferencen for 81 kommunistiske og
arbejderpartier i Moskva, november 1960 - for 50 år siden

Maleri af Guri Madhi

MARXISMEN-LENINISMEN SEJRER!

Nr. 1
15. årg.

2011
7. januar

21. januar
Støttepris 20 kr.

Tema: Valg og velfærdslagting

- Hvad vi kan vente af 2011 s. 2 • Store skiftedag og Bertel Haarder s. 3 •
- Bolden givet op til valg s. 4 • Hej nyfødte! s. 5 •
- 8½ milliard for efterløn s. 6 • Ti år med terror s. 7 •
- Kom i gang Støjberg s. 10 • Hvid jul og gamle myter s. 11 •
- Vinterbilleder s. 12 • Israel: Boykotkampagnen virker s. 14 •
- Rumfart til alle lande s. 16 • Dialektik i organisatorisk arbejde s. 18 •
- Elfenbenskysten: Nej til indblanding s. 21 • Debat s. 22 •
- Så tog de r... på mig s. 23 • Tunesien: Kraftige protester s. 24

Hvad vi kan vente af 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

Vi kan vente, at den økonomiske verdenskrise fortsætter, og nogle steder bliver uddybet, ikke mindst i EU. 2011 kan blive året hvor den kinesiske økonomi rammer ind i den kapitalistiske mur, men det kan også blive året, hvor det overhaler USA i vareproduktion, og dermed forstøder den gamle supermagt fra en hundrede år gammel førsteplads.

Vi kan vente at eurokrisen fortsætter, flere EU-lande og deres befolkninger vil blive sat under unionens brutale nyliberale administration. Portugal og Spanien står for tur.

Vi kan også vente, at magtbalancen i den globale kapitalistiske økonomi fortsætter med at skifte fra nord mod syd, fra de gamle kapitalistiske kernelande, mod de nye 20-30 vækstlande, der får en stadig mere central rolle. Udover Kina og Rusland er det også Indien og et fremadstormende Brasilien - de såkaldte BRIC-lande. Men det er ikke bare dem. En hel stribe lande på forskellige kontinenter har været ret modstandsdygtige over for krisen, der brød ud i 2008, og udviser store vækstrater. Det gælder f.eks. det folkerige Indonesien, Filippinerne, Malaysia og andre østasiatiske lande, det gælder en stribe lande i Afrika og Latinamerika, heriblandt også Argentina.

I 2011 vil de ulovlige imperialistiske kolonikrige i Afghanistan og Irak fortsætte. Obamas lovede påbegyndelse af tilbagetrækningen af kamptropper fra Irak betyder ikke, at der er kommet fred til landet, at besættelsen og krigen er ophørt, og heller ikke at modstanden er afvæbnet. Den vil blive styrket. I Afghanistan spøger året 2014 som det år, hvor kamptropperne skal være ude – indbefattet de danske, som Lars Løkke erklærede i sin nytårstale – og 'sikkerheden overlades til afghanerne selv'. Sandheden er, at den imperialistiske koalition med USA i spidsen har tabt krigen i Afghanistan, og nu søger at skjule nederlaget.

Vi vil se en fortsættelse af Israels forbryderiske kolonisering af Palæstina, men vi vil også se en forstærket palæstinensisk, arabisk og international modstand. Apartheid-Israel er ved at blive lige så isoleret som en paria i verdens øjne som Apartheidregimet i Sydafrika i sin tid var det.

Men det er ikke det hele: Vi kan også vente optrapninger af krigen i Pakistan. Vi kan frygte nye konfrontationer på den koreanske halvø, anstiftet af USA. Muligheden for et angreb

på Iran fra Israel/USA kan ikke udelukkes. Heller ikke en ny invasion i Libanon fra Israel.

Vi vil kunne se Haiti gå under i ulindrede katastrofer, sygdom og elendighed. Vi vil se nye trusler om intervention og krig i Latinamerika og Afrika. Og vi vil se nye brændpunkter opstå, nye krudttønder eksplodere, på de fleste kontinenter.

Og modsætningerne mellem de imperialistiske stormagter og magtgrupperinger vil blive skærpet, mens USA og NATO fortsætter den militære omringning af Rusland og Kina.

Kapitalismen kan ikke undslippe sin onde cirkel imperialistiske krige og økonomiske kriser. Og den er ude af stand til at stille noget reelt op imod klimakrisen, der stille og roligt forværres, og undertiden antager dramatiske former. De mange fagre ord og løfter stopper hverken den globale opvarmning, fældningen af regnskove eller truslerne mod de mest udsatte områder.

I Danmark bliver der folketingsvalg. Vi håber og arbejder for, at VKO bliver sat på porten med et brag efter næsten 10 ulideligt dystre år, der har spaltet landet og trynet arbejderklassen og de progressive kræfter. VK fortjener en lang opløsningsperiode uden mulighed for at sunde sig, og Pia Kjærsgård og hendes racistiske parti af nationale skadegørere fortjener at blive sparket helt ud af banen, uden ringeste indflydelse.

På trods af rasende dumheder står Helle Thorning Schmidt til at blive statsminister. Ikke i kraft af begejstret oplutning bag S/SFs 'fair løsning' med øget arbejdstid, hævet pensionsalder og mange andre lovede lorteforanstaltninger, men fordi et stort flertal har fået nok af VKO. Forsøget på at sammenføre en samlet borgerlig front bag den endelige fjernelse af efterlønnen og få det gennemført vil højst kunne vinde dem en Pyrrhussejr.

APK vil vælte Løkke og Co., men vi vil og kan ikke støtte en S/SF-regering. Den lover ikke det nødvendige skift: Væk fra EU og euro, væk fra krigene, væk fra nyliberalismen og velfærdslagtingen. Vi vil hverken nedskæringsvejen eller arbejd-mere vejen. Det er reelt to alen ud af samme stykke.

Vi går arbejderklassens vej: Vi vil ikke betale den kapitalistiske krise. Lad de rige betale!

Til samlet kamp mod kapitalen!

Redaktionen 4. januar 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (12-13 nr.) 375 kr.
År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner
1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 14.01.11

Store skiftedag og Bertel Haarder

Der er både store og små tegn på, at et regimeskifte i Danmark er undervejs efter næsten ti kulsorte år med VKO.

I ni år har vi måttet leve med pressens hvidvaskning af krigsforbrydere og løgnhalse.

Forretningen Danmark havde brug for en ekstrem og ultraliberal regering, der var i stand til at erklære et andet land krig – uendeligt langt fra vore grænser, og som aldrig havde generet os – og gennemføre de sorteste, fremmedfjendske og flygtningehadske love, der har kantet alle menneskerettigheder, en kurs, som er fortsat med antiterrorlove og lømmelpakker, der alle krænker retsbevidstheden.

Arbejdsmarkedet er blevet til en jungle af misbrug, udnyttelse og grov udbytning af arbejdere fra alle dele af kontinenterne. Det statslige jobcenter Job-net bragte for en måneds tid siden helt legalt en annonce til lønmodtagere i Danmark: *Murersvend søges. Løn: 85 kr. i timen, og du skal kunne tale polsk.*

Til alt dette og mere til havde Mærsk og andre i butikken brug for VK & O! Det respekterede pressen! Det kræver en god portion loyalitet og patriotisme, når landet er i krig. I sådanne tider rykker man sammen. Hvis ikke – så får man heller ikke adgang til statsministerens egentlige pressemøder.

Man kan kun gisne om, hvor mange fraklip, tv- og radiomedierne har benyttet i forbindelse med ministres kvajerter eller protester, men omvendt har det gennem årene været totalt åbenlyst, hvordan de gang på gang på gang lod en minister slippe af krogen med et: *Tak, fordi du ville komme.*

Så kom krisen, arbejdsløsheden steg, krigene gik stadig dårligere og dårligere. Ministrene dummede sig på skift og scribe, og galluptallene rasler

ned for blå blok. Løkke Rasmussens ministerrokade gav for lidt fornyelse – og slet ingen anden politik, men ”Borgen” har brug for udluftning, og minsandten om ikke Helle Thorning-Schmidt og Villy Søvndal stod klar i kulissen. De havde ganske vist ikke udmærket sig med nogen som helst appel – anden end en højere arbejdstid, hvilket i bedste fald må karakteriseres som et skud i foden.

KOMMENTAR

Luften på ”Borgen” er imidlertid så forpestet, så selv Mærsk ikke længere kan trænge igennem med sine krav. Det er blevet tid til store skiftedag! Det kan også aflæses i, at ministrene ikke længere er pakket ind i vat og bomuld. Dansk erhvervsliv har brug for en handlelydig regering, og hertil kan VK ikke benyttes. Den er gået kælderkold med metaltræthed i alle programmer.

Efter ni års total underdanighed var det som et frisk sus fra Nuuks klare, frostblå himmel, da Bertel Haarder pludselig gav den gas for åben skærm:

- Jeg er sur!! Nu er jeg sur, for helvede!!

Han havde i ni år – som alle andre ministre – været vant til, at alle spørgsmål forinden var blevet clearet med ministerens spindoktor, som efterfølgende forberedte ministeren.

- Helt efter bogen, som journalisten pænt forsøgte at forklare ministeren for sundhed. Han havde imidlertid som minister fra Blå Blok sneget sig ind i det røde felt. Indslaget fortjente og fik tildelt en ringetone (den blev imidlertid efter få timer inddraget igen).

Næste dag undskyldte ministeren. Berlingske Tidende gav episoden plads i lederartiklen:

”Man må sandelig håbe, at børn og alle andre uskyldige sjæle havde fingrene proppet dybt i ørerne, da Bertel Haarder forleden på tv gav en opvisning i sit repertoire udi sproglige forbandelser. Ministermunden trænger virkelig til en omgang vask med lud og sæbe efter den omgang, som ramte en DR-journalist og seerne midt i den bedste sendetid.”

Afsnittet tjente imidlertid kun til at imødekomme kritikken. Det centrale budskab i lederen var, at

Bertel Haarder ikke var blevet behandlet fair, og at klippet derfor ikke burde have været vist!

Masser af medier hylede med som ulvene i et kobbelt. Som almindelig dansker med interesse for vort samfunds udvikling befandt man sig pludselig i en omvendt Mohammed-situation: Hvor er ytringsfriheden henne? spurgte man sig selv.

Her går grænsen altså: Mohammed med bombe i turbanen er helt i overensstemmelse med virkeligheden og skal bringes, selvom den generer milliarder af mennesker planeten over. Omvendt skal Bertel Haarder skånes, da det ikke er fair presseetik. Klart.

Imens steger regeringen videre i sit eget fedt, og Rød Blok lugter fimsede taburetter på Borgen, som de med sikkerhed erobrer, blot de undgår de største vådeskud.

Desperate VKO

Bolden givet op til folketingsvalg

Den hårdt trængte VKO-statsminister satte det hele på et brædt, da han satte afskaffelse af efterlønnen på dagsordenen og til et centralt valgkamp tema

Det har været rigtig svært for Lars Løkke Rasmussen at komme til at sætte den politiske dagsorden. Alle hans tidligere forsøg har fået et komisk og kaotisk endeligt, eller er druknet i ministerfjnd. Det store 'ghetto-udspil' kom til at ligne en fuser. 'Pointsystemet' ved familiesammenføringer fik en meget stor del af danskene til at sige: *Nu er det nok!* Og helt galt gik det med skolereformen og ideen om 33+ i klasserne. Den måtte trækkes tilbage, fordi danskerne ikke havde fattet, at det ikke var det, regeringen mente!

Så blev det afskaffelse af efterlønnen som et grotesk valgtema: Et tilbud til alle om at knokle til de segner, til at øge arbejdsmængden på en livstid til den største i Europa og sikre, at den danske befolkning, hvor både mænd og kvinder er massivt på arbejdsmarkedet, forbliver blandt de hårdest arbejdende i verden.

Lars Løkke påstår, at det er nødvendigt med ekstra arbejdskraft, og at afskaffelsen af efterlønnen vil sikre det. Men han er ude af stand til at vise, hvor der er brug for arbejdskraften. Der er ikke udsigt til store ansættelsesrunder i den private sektor, og den offentlige er ikke færdige med massive fyringsrunder, der hare kostet tusinder af sygeplejersker, skolelærere, pædagoger og plejepersonaler jobbet.

Blod på tanden

Hvad afskaffelsen af efterlønnen vil sikre – udover stærkt forringet livskvalitet for rigtig mange – er et større udbud af billig arbejdskraft, der kan presse lønningerne generelt og tvinge reallønnen nedad. Det er også hensigten.

Det vil også betyde, at den generelle pensionsalder tager et nyt hop opad –

oveni den allerede vedtagne forhøjelse med 'velfærdsreformen' fra 2006. Selvom 40 år på arbejdsmarkedet er mere end nok til fysisk nedslidning i de fysisk belastende fag fra arbejdere til sosu'er eller til mental eller stressnedslidning for lærere, pædagoger osv, vil man prøve at få den samlede tid på arbejdsmarkedet op på over 50 år!

Angiveligt vil det spare staten for milliardudgifter – fra 14 til 34 milliarder er nævnt. Men det er beregninger, der hviler på de 'gunstigst mulige' forudsætninger. Realistiske beregninger siger, at der ikke er store besparelser at hente – og nogle seriøse økonomer mener tilmed, at det vil koste det offentlige penge i størrelsesordenen 8½ milliard.

Gennemførelsen af denne 'reform' – dvs af denne velfærdsslagtning – vil kun betyde, at VKO-regeringen får mere blod på tanden. Den vil blive fulgt op af nye drastiske slagtninger i det offentlige.

Løkkes store løgn

Alle husker Anders Foghs store løgn om irakiske masseødelæggelsesvåben, der skulle begrunde dansk deltagelse i den ulovlige Irak-krig. I Lars Løkkes krig mod efterlønnen som en rettighed, arbejderne har vundet i kamp, benyttede han sig af løgn i samme skala:

" Fakta er, at efterløunnerne er stort set ligesom alle os andre. De er både sygeplejersker, håndværkere, gymnasielærere og jord- og betonarbejdere. Og langt de fleste på efterløn er hverken mere eller mindre syge end deres jævnaldrende på arbejdsmarkedet. "

Efterlønnere udnytter ifølge Løkke systemet: *"Det er ikke solidaritet med*

de svage at betale de raske for at holde fri."

Men Løkkes 'fakta' er løgn, overklassefup. Løkkes solidaritet ligger også her hos arbejdsgiverne og de rige.

De iskolde fakta er: 138.220 personer er på efterløn. 83 pct. af efterløunnerne er faglærte og ufaglærte. 58 pct. er kvinder, mens 42 pct. er mænd

Det er først og fremmest almindelige arbejdende – folk, der er nedslidte fysisk, udbrændte eller bare slidte efter et langt arbejdsliv på 40 år eller mere. Akademikere bruger ordningen langt mindre, simpelthen fordi de har været kortere tid på arbejdsmarkedet, er mindre slidte, har bedre jobs og højere løn.

Tal fra Arbejderbevægelses Erhvervsråd viser, at folk, der går på efterløn som 60-årige, i gennemsnit lever i kortere tid end folk, der fortsætter på arbejdsmarkedet. For mandlige efterlønnere drejer det sig om 2,2 år, mens kvinder på efterløn i gennemsnit lever 1,3 år kortere. Det er et udtryk for, at efterlønnsordningen giver mulighed for at nedslidte kan få nogle rimeligt gode år efter arbejdslivet. Den såkaldte 'velfærdsreform' fra 2006 og den planlagte efterlønsslagtning vil sætte en effektiv stopper for det.

Helle Thorning-Schmidt har temmelig let spil over for Løkke og hans løgne. Han falder højst sandsynligt i sin egen efterlønsgrov. Hun påpeger med rette, at Løkke løber fra sine løfter og har opsagt 'velfærdsreformen' fra 2006. Men i stedet for at benytte lejligheden til selv at opsigte den elendige 'reform' fra 2006, der er et endnu mere drastisk angreb på pension og efterløn end Løkkes nye plan, forsvarer hun og dele af fagbevægelsen den.

For S/SF og støttepartiet De Radikale – der er rabiate tilhængere af efterlønsslagtningen – har ikke nogen plan, der går i en anden retning end VKO og vil lade de rige betale for krisen og genopretningen. Deres 'Fair løsning' er ikke spor fair over for det store flertal – og Helle *"Højere Pensionsalder! Mere arbejde"* Thorning og Villy *"Med på den værste"* Søvnald giver ikke nogen ny retning for en nedkørt nation.

Hej nyfødte: Velkommen til verden!

Du skal knokle til du seigner!

Afskaffes efterlønnen i dag vil en nyfødt fremover kunne gå på folkepension som 73½-årig, en 20-årig faglært vil tidligst kunne få folkepension som 71½-årig

Der er skabt kolossal usikkerhed om pensionsalderen med indgrebene mod efterløn og pension – den seneste med det såkaldte velfærdsforlig fra 2006 – der har hævet folkepensionsalderen til tidligst 67 år (fra 2024-2017) og efterlønsalderen til 62 år (fra 2019-2022). Men der er en yderligere hage i dette skændige forlig, som Helle Thorning Schmidt kalder 'genialt'.

Der er indbygget en indekseringsklausul, en ordning baseret på en forventning om øget levealder. Al længere levetid betyder automatisk flere år på arbejdsmarkedet. Den forventede periode med efterløn og folkepension er omkring 19½ år på sigt.

Ifølge de prognoser, som regeringen baserer sine fremskrivninger på, vil Lars Løkkes plan om at afskaffe efterlønnen helt for dem under 45 betyde, at en 20-årig nyuddannet faglært arbejder tidligst kunne gå på pension, når han eller hun er 71 ½, efter mere end 51 år på arbejdsmarkedet (udover læretiden). Det er 11 år senere end i dag, hvor tiden på

arbejdsmarkedet for en faglært er ca 40 år.

En nyfødt af i dag vil med 'velfærdsreformen' fra 2006 tidligst kunne gå på pension som 68 ½-årig. Afskaffes også efterlønnen helt, vil den nyfødte fremover kunne gå på folkepension, når han eller hun er blevet 73 ½ år!

Når regeringen fremlægger sit efterlønsforslag, er det disse tal, den går ud fra. Den vil gennemføre den ringeste tilbagetrækningsordning fra arbejdsmarkedet i Europa!

Det er Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, som i en ny analyse fremlægger disse rystende tal, som befolkningen er blevet holdt i lykkelig uvidenhed om.

Stop pensionstyveriet – genopret en fair tilbagetrækning

Falder Løkkes efterlønsplan og står VKO's, socialdemokraternes og de radikales 'velfærdsreform' fra 2006 ved magt uden ændringer vil en faglært 20-årig tidligst kunne gå på pension som 66 ½-årig og en nyfødt altså to år senere, som 68½-årig.

'Velfærdreformen' i sig selv er en brutal slagtning af pensionsrettighederne. Den skal ikke forsvares, som Thorning Schmidt og dele af fagbevægelsen gør det. Løkkes efterlønsafskaffelse skal stoppes, men 'velfærdsreformen' skal også afskaffes – til fordel for smidige og

gode tilbagetrækningsordninger fra 60 år og frem.

Danmark har allerede nu en af de højeste erhvervsfrekvenser blandt de europæiske lande for de 60-64, før 'velfærdsreform' og efterlønsafskaffelse er trådt i kraft. I Finland og Sverige er der også blevet pillet ved pensionsordningerne, og der er der en lidt højere erhvervsfrekvens, men til gengæld flere 60-64-årige som er arbejdsløse eller sygemeldte.

EU har i sin nyliberale krisepolitik gjort pensionsordningerne til et særligt angrebsmål, og det har udløst store massekampe, hvor unge og ældre som i Frankrig er gået på gaderne sammen for at forsvare optjente rettigheder til et anstændigt liv efter arbejdet. I Danmark har socialdemokraternes og fagtoppens deltagelse i slagtningen lagt en dæmper på protesterne.

Massive mediekampaner har bildt befolkningen ind, at efterlønsordningen er en særlig forkælelsesordning, som ældre kan nasse på – lidt a la de unges 'cafépenge', som den nødvendige SU kaldes.

Pensions- og efterlønsangrebene ikke mindst et angreb på mellemgeneration og den unge generation. Det er deres rettigheder og fremtid, som vil blive ramt meget hårdt. Der er al mulig grund til at gå til modstand.

VKO efter førtidspensioner og fleksjobbere

Det kan let overses, at efterlønnen ikke er det eneste element, VKO er ude på at forringe yderligere i det pensionssystem, som var med til at give Danmark betegnelsen 'velfærdsstat'.

I begyndelsen af december fremlagde regeringen sit forslag til forringelse af førtidspensionen og af fleksjobordningen. Begge forringelser vil betyde et markant tab af sikkerhed og livskvalitet for mange psykisk og fysisk udsatte.

Hvor efterlønnen er en rettighed, kan man først få førtidspension eller komme i en fleksjobordning efter omfattende, undertiden mangeårige, og ofte ydmygende, helbredstests. Førtidspensionen er nu en permanent ordning for folk, der lægeligt og på andre måder bedømmes

at have 'varigt nedsat arbejdsevne'.

Det tilsyneladende humane argument er at folk ikke i en relativt ung alder skal være parkeret på livsvarige ydelser. Men for et meget begrænset antal, især psykisk syge, som delvist kan genvinde nogen arbejdsevne, er det selvfølgelig allerede i dag muligt at arbejde. Der er i dag omkring 240.000 på førtidspension.

Fleksjobordningen skal ifølge regeringen gøres midlertidig, og ordningen skal ændres så den ikke som i dag giver fuld løn. Flexjobbere skal kun have løn for den tid, de arbejder. Staten vil også reducere refusionen for fleksjob til kommunerne væsentligt.

Der er nu forligsforhandlinger i gang

om en 'reform' af disse ordninger. Både S, SF og De radikale deltager. De Radikale er ivrige efter at disse forhandlinger kædes sammen med efterlønsforhandlinger.

S og SF bør imidlertid på stedet melde sig ud af forhandlingerne om disse forringelser, og selvfølgelig afvise forhandlinger om Løkkes efterlønsreform.

Fagbevægelsen afviser generelt efterlønsreformen, men har stort set ikke protesteret mod førtidspensions- og fleksjobplanerne. Men fagbevægelsen bør mobilisere til massekamp mod alle forringelser af pensionsordningerne – og deres genetablering til et niveau før 'velfærdsreformen'.

Afskaffelse af efterlønnen vil koste 8,5 mia. årligt

Af Henrik Herløv Lund

Det er en myte, at der kan spares milliarder på at skrotte efterlønnen – tværtimod vil det koste 8,5 milliarder kr.

Statsminister Lars Løkke Rasmussen har bebudet, at efterlønnen skal afskaffes. De nærmere detaljer heri foreligger ikke. Det hævdes fra arbejdsgivere, borgerlige partier og den borgerlige presse, at der kan spares penge – mange penge – på at afskaffe efterlønnen: 18 mia. kr., 24 mia. kr., ja, helt op til 37 mia. kr. er nævnt. Penge, som – kan det hævdes – kunne bruges bedre til anden velfærd.

Det er imidlertid en myte. Realiteterne er, at det i den nuværende beskæftigelsessituation og med høj og vedvarende arbejdsløshed frem til 2013-2015 i en årrække ikke vil give nogen besparelse, men tværtimod koste penge, mange penge, at afskaffe efterlønnen – mindst 8,5 mia. kr. årligt.

Dette hænger sammen med, at der p.t. består en bruttoledighed på 170.000, eller der mangler 170.000 job til at beskæftige arbejdsstyrken. Og dér er ikke afskaffelse af efterlønnen noget, der umiddelbart øger efterspørgslen efter arbejdskraft og antallet af job; afskaffelse af efterlønnen øger alene arbejdsudbuddet. Men øges arbejdsstyrken med 140.000 efterlønnere ved uændret jobmængde, vil ledigheden stige med 140.000.

Ved afskaffelse af efterlønnen vil det offentlige selvsagt kunne spare udbetalingen af efterløn, godt 22 mia. kr., men mister dog også en indtægt på 5 mia. kr. årligt fra indbetaling af efterlønsbidrag.

Men kan efterlønnere ikke finde beskæftigelse og dermed en løn at leve af, skal de have et eksistensgrundlag på anden vis. Som arbejdssøgende vil efterlønnere altovervejende være berettiget til arbejdsløshedsdagpenge. Men dagpengesatsen er med 195.000 kr. om året for fuldtidsforsikrede højere end den gennemsnitlige årlige efterløn på 155.000 kr. Antages det, at 110.000 af efterlønnere henvises til arbejdslø-

hedsdagpenge, vil det offentlige i den nuværende beskæftigelsessituation påføres en udgift på omkring 21,5 mia. kr. Hertil kommer udgifter til aktivering på omkring 1,5 mia. kr. I alt 23 mia. kr.

Andre af efterlønnere vil være berettiget til førtidspension på grund af helbredsproblemer. Antages denne gruppe at være 20 pct., omkring 30.000 efterlønnere, vil det offentlige ved efterlønnens afskaffelse også påføres udgifter hertil, som vil udgøre omkring 5 mia. Et lille plaster på såret for det offentlige vil dog være merindtægter fra større skatteindtægter, fordi såvel arbejdsløshedsdagpenge og førtidspension er højere end efterløn. Det offentlige vil tjene op til 2,5 mia. kr. herpå.

Men samlet vil efterlønnens afskaffelse i den nuværende beskæftigelsessituation påføre det offentlige en merudgift: 22 mia. minus 5 mia. minus 23 mia. minus 5 mia. plus 2,5 mia. kr. = minus 8,5 mia. kr.

Dvs. man opnår ingen besparelse ved efterlønnens afskaffelse, men en merudgift på 8,5 mia. kr.

Er der udsigt til beskæftigelse af efterlønnere?

Afskaffelse af efterlønnen øger som anført i sig selv kun arbejdsudbuddet. Men der kommer kun beskæftigelse herudaf, hvis også *efterspørgslen* efter arbejdskraft vokser tilsvarende. Det er der i den nærmeste årrække imidlertid ringe udsigt til, fordi der i forvejen er en bruttoledighed på 170.000, og fordi ledigheden tegner til at ville forblive høj en række år frem.

Skal efterspørgslen efter arbejdskraft vokse, kræver det en tilsvarende stig-

ning i den samfundsøkonomiske efterspørgsel fra stigende eksport eller fra stigende private forbrug og private investeringer i Danmark eller stigende offentligt forbrug og investeringer.

Imidlertid tegner udviklingen ikke lyst på nogen af områderne. Ganske vist har eksporten til Tyskland rettet sig. Men hele det omkringliggende EU er på grund af gældskrisen ved at spare opsvinget væk og vil i de nærmeste år udgøre et hav af lavvækst, og heller ikke i USA og Japan tegner sig særlig høj vækst. Derfor må eksportfremgangen forventes at falde igen.

Den anden mulighed for vækst i den private sektor er stigning i det private forbrug. Men så længe boligkrisen ikke vender klart, vil boligejerne og dermed forbrugerne fortsætte med at spare og nedbringe gæld. Og når der ikke er udsigt til væsentlig ordrefremgang, vil virksomhederne vedblivende være tilbageholdende med investeringer. Og meget tyder tilmed på, at de investeringer, der trods alt kommer, i høj grad vil blive lagt i udlandet fra de store eksportfirmaers side eller vil handle om øget produktivitet. Alle vegne fra tegner det således til fortsat lavvækst, så langt vi kan se, og til at den vækst, der kommer, bliver jobløs.

Den demografiske udvikling bevirker frem til 2020, at arbejdsstyrken falder med brutto 50.000. Tages der højde for effekten af samtidigt stigende uddannelsesniveauer, reduceres dette dog til 10.000. I den private sektor vil dette dog ikke føre til mærkbart øget beskæftigelse, medmindre afsætning og produktion som anført vokser.

Det vil også i højere grad være den offentlige sektor, som i de kommende år mærker afgang på grund af pensionering. Det offentlige vil have et betydeligt rekrutteringsbehov. **Men** VKO's nulvækstplan og offentlige besparelser svarer til en årlig reduktion af offentlig beskæftigelse på mellem 5.000 og 10.000 personer offentligt. Derfor er der næppe udsigt til, at det offentlige kan beskæftige 140.000 efterlønnere.

Udsigterne for beskæftigelse af en forøgelse af arbejdsstyrken med 140.000 efterlønnere er altså, så langt vi kan se – frem til 2013/2015 – ringe. Tilsvaren-

de er udsigterne til, at efterlønnens afskaffelse vil forbedre beskæftigelsen og de offentlige finanser, hermed også inden for en overskuelig årrække *ringe*.

Hvad bygger borgerlige forventninger om øget beskæftigelse ved nedlæggelse af efterlønnen på?

Øget beskæftigelse gennem afskaffelse af efterlønnen kan ifølge nyliberalistisk inspirerede såkaldte "udbudskononomiske teorier" imidlertid opstå på en anden måde, nemlig ved at det øgede arbejdsudbud skaber øget arbejdsløshed, som så igen bremser lønudviklingen, hvorved det i en fjern fremtid bliver profitabelt for arbejdsgiverne at investere og at ansætte flere.

Men så vil der inden den "gyldne fjerne fremtid" med øget beskæftigelse ligge en række år med indkomststagnation og høj arbejdsløshed.

Den beskæftigelsesmæssige fremgang vil tilmed afhænge af, at lønmodtagere og fagbevægelse accepterer lønstagnation. Eller accepterer i stedet at opretholde deres disponible indkomster kun gennem bestikkelse med skattelettelser, som til gengæld bliver på bekostning af bortsparet velfærd. Mon befolkning, fagbevægelse og arbejderbevægelse køber den? Hvis befolkning og lønmodtagere modsætter sig denne velstandsforringelse, forlænges perioden, hvor arbejdsløsheden forbliver høj.

De økonomiske realiteter handler derfor om, at afskaffelse af efterlønnen en årrække frem tværtimod vil indelbære øget arbejdsløshed og statsunderskud. Og de dystre kendsgerninger i dansk økonomi er, at vi over nogle år har tabt 200.000 arbejdspladser, at de offentlige finanser er forværret med over 150 mia. kr., og at produktivitet og økonomisk vækst er på et historisk lavpunkt. Men disse økonomiske problemer er alt for store til, at vi kan bruge løse påstande og ideologiske patentmedicin om efterlønnens afskaffelse til noget.

Resumé af minirapport fra 3.1. 2011 af cand.scient.adm. Henrik Herløv Lund, kendt fra Den Alternative Velfærdskommission

Ti år med terror

Om otte måneder plus det løse vil medier verden over være fyldt med jubilæums-oversigter over de første ti år i terrorens tegn. Tv-værter med klump i halsen og en tåre i øjet vil tage os tilbage, til dengang tårnene styrtede sammen. Så vil vi gense billederne fra alle de uhyrlige terror-angreb, der har domineret årtiet: New York, Bali, London, Madrid ... og, øhm, alle de andre.

Alle de danske eksempler, f.eks. fra Vollsmose og PET-agenten, der vist var idé-manden. Over tuneserne, ingen ved hvad gjorde, men som gav anledning til en lov. Til den belgiske bokser, der mest var farlig for sig selv, og senest to svenskere med håndvåben.

Selvom man er lige død, hvis man bliver dræbt med bombe som med pistol eller økse, så er det, som om terroristerne ikke er helt så farlige, som de var engang. Til gengæld virker de mere præcise i deres udvælgelse af mål. I stedet for at sprænge infrastruktur i luften, fordi et land er dumt, er det nu en avis, der provokerer, som skal rammes.

Det er stadig lige dumt, og det eneste håndgribelige resultat vil være mere terror-lovgivning og mere magt til PET.

Ud over amatøragtige *fuck-ups* er det meget begrænset med terrorhandlinger og forsøg på samme. I et svagt øjeblik kan man fristes til at tro, at det skyldes de dygtige mænd og kvinder i efterretningstjenesterne, men så tænker man på ham nigerianeren, som myndighederne vidste havde lyst til at sprænge et fly i luften, og som man ikke stoppede.

Grunden til de manglende terrorhandlinger er nok mere, at folk ikke rigtig føler sig tiltrukket af ideen om at kæmpe for deres sag ved at dræbe folk, der ikke rigtig har noget med sagen at gøre.

Det er nok derfor, de fleste 'terrorhandlinger' sker i krigs-zoner og besatte lande. Der er der en relativt stor chance for at ramme fjenden, og desuden risikerer man at blive dræbt, hvis

man ikke skyder først.

Selvom ingen danskere de sidste ti år er blevet ramt af terror her i vores lille fædreland, har terror og især "krigen mod terror" sat dagsordenen. Der er brugt milliarder af kroner på at sende

danske soldater ned for at skyde på afghanere og irakere. Hvad det har kostet af døde og ødelagte mennesker, er umuligt at vide

præcist, men det er mange tusinder.

Sideløbende med kampen mod terroristerne i deres hjemlande er der blevet ført en intensiv kamp mod terroristerne herhjemme. En bred vifte af terror-bekæmpelsesmidler er taget i brug. Fra ligegyldige forbud mod store, uigenomsigtige beholdere med bombeingredienser i lufthavnene til overvågning og registrering af hele befolkningen samt hemmelige vidner og retssager.

Når man tænker over det, er det faktisk ret vildt. Der er flere danskere, der er frosset ihjel, fordi de manglede et sted at bo, end der er døde i terrorangreb. Alligevel må flere og flere gå fra hus og hjem og leve på gaden. Og de, der formaster sig til at hjælpe med tag over hovedet og tøj, kan blive svinet til af en minister på landsdækkende tv.

Hvorfor er det ikke omvendt? Vi burde droppe krigen, terrorlovgivningen og det forvoksede PET og svineministrene til.

Så kunne vi bruge pengene på at sikre alle tag over hovedet, arbejde, uddannelse, billig transport, efterløn osv.

Århus-røveri: En halv milliard

De nye besparelser fra det socialdemokratiske byråd i Århus rammer især samfundets svageste grupper, børnene, handicappede, psykiatriske patienter, de socialt udsatte og ældre med behov for hjælp

I Århus kommune skal der spares igen. Et nyt sparekatalog udkom i december og det inkluderer også det traditionelle udsalgskatalog af kommunale aktiviteter til private aktører. Denne gang er de almindelige besparelser opregnet til 361 mio. kr. og hertil et særligt spareforlig på de mest udsatte på yderligere 172 mio. Siden specialområderne overgik til kommunen fra amterne er behovene vokset, uden at penge er vokset tilsvarende, hvilket har betydet store udskud i socialforvaltningen. Hele pakken ventes planmæssigt vedtaget den 26. januar.

Socialpædagogernes Landsforbund udtaler:

- På nuværende tidspunkt foreligger

et spareforslag, som betyder, at Århus Kommune i løbet af de næste par år stort set nedlægger samtlige specialiserede børn- og ungeinstitutioner. At udviklingen for de voksne handicappede bliver sat 20-30 år tilbage i tiden. Og at livsvilkårene for psykiatriske og udsatte mennesker bliver helt uacceptable og uværdige.

Socialpædagogerne står som medansvarlige af en demonstration mod Århus Byråd den 7. januar.

Også på børneområdet oplever man det som om tiden skrues tilbage og løfter og politisk valgflæsk er snyd og bedrag.

BUPL Århus udtaler: om sparekataloget:

- Sparekataloget handler ikke kun om, at der skal spares på administrationen. Børne- og ungeområdet bliver ramt af store forringelser på vuggestuerne, i dagplejen, i skovbørnehaverne, i SFO'erne, i specialtilbuddene, i handikaptilbuddene og tilbuddene til børn og unge med særlige behov.

Forældrenævnet i Århus karakteriserer sparekataloget som 'velfriseret' og kendetegnede ved at konsekvenserne af besparelserne ikke er beskrevet. Det

forbereder bl.a. stormøder og høringsvar.

FOA i Århus har sammen med andre forsøgt at starte en debat mod brug af udlicitering og anvist steder i bureaukratiet, der kan spares væk.

Aktivisering af ledige og Rådhusrengøringen er eksempler på en planlagt besparelse, der hurtigt kan gå galt. Budgetforliget selv nævner, at et udbud af tilbud til kontanthjælpsmodtagere og sygedagpengemodtagere kan betyde at "kvaliteten vil falde i nogle tilbud som konsekvens af den lavere pris". Netop for de grupper, der risikerer at falde ud af samfundet.

På ældreområdet foreslår budgetforliget en række effektiviseringer, der hurtigt kan vise sig at være rene nedskæringer. Det drejer sig eksempelvis om indførelse af forskellige former for ny teknologi som robotstøvsugere, påsætningskylletoiletter og loftslifte. Der indføres samtidig med at der fjernes personaleressourcer, uden nogen ved om disse teknologier reelt vil betyde mindre behov for mennesker.

To "genopretninger" i form af reduktion

"Vær velkommen i Herrens år," hedder det i salmesangen, der nyder indpas i mange hjem nytårsaften. Nogle er imidlertid mere velkomne end andre. Det er nemlig netop ved årsskiftet, at flere af VKO's elementer i den såkaldte "Genopretningsplan" træder i kraft. Kommunistisk Politik har gennem de sidste seks måneder dækket mange af planens skæve sider, men netop nu banker to af dem igennem, hvilket med vedtagelsen af finansloven er blevet en realitet.

For det første reduceres arbejdernes fradrag ved fagforeningskontingent til maksimalt 3.000 kr. årligt. For fuldtidsansatte og -dækkede er det reduktion på ca. 60 pct. Det vil koste hovedparten af lønmodtagerne mindst 2.500 kr. om året i nettokroner. Altså minimum 200 kroner mindre om måneden til at leve for.

Det kan være, at Mærsk ikke i sit budget kan mærke en nedgang på 200 kr. om måneden, men det kan mange andre.

Oprindeligt blev genopretningsforslaget fremlagt med et indhold, hvor også arbejdsgiverne skulle have deres fradrag reduceret. Den ide er imidlertid gledet ud til højre, lovforslaget blev simpelthen aldrig fremsat.

Ikke uden grund opfatter ledere af fagbevægelsen det som et angreb på organisationerne. Lederne begræder angrebet blandt andet ud fra den betragtning, at det sætter den danske model under pres, som ellers er en vigtig forudsætning for et fleksibelt arbejdsmarked.

Genopretningsselement nr. 2 rammer ikke pr. definition lønmodtagere, men pensionister med egen bolig. Nu skal man ikke lade sig forblænde: I Danmark er der rigtig mange ældre, der på den ene side ejer egen bolig – lejlighed som hus – men har vanskeligt ved at få den økonomiske side af tilværelsen til at løbe rundt. Det handler ikke mindst om pensionerede arbejdere. Indtil nytår har de kunnet erhverve sig lidt smør på brødet

ved at indefryse deres ejendomsskatter. Hidtil har denne gruppe af pensionister betalt 0,375 pct. i rente af indefrysningen, men i 2011 skal de betale 3,08 pct. i rente – altså mere end en ottedobling. Hvis de nye regler havde været gældende i år, ville renten have været 4½ pct.

- Kommunerne kan med de nye regler stikke et klækkeligt overskud til side på et trecifret millionbeløb, erklærer Ældre Sagens konsulent Peter Halkjær, der mener, at mange ikke længere er i stand til at blive siddende i deres hjem.

Formuerådgiver i firmaet Formuepleje Marianne Thørs er enig:

- Muligheden for at indefryse ejendomsskatter er i praksis død.

Indenrigs- og sundhedsminister "Jeg er sur nu"-Bertel Haarder (V) afviser kritikken:

- Kommunerne har en række administrative udgifter.

Så blev vi så kloge.

Træk G4S ud af samarbejdet med den israelske besættelsesmagt

Af Boykot Israel

Den dansk-britiske sikkerhedskoncern G4S kritiseres i danske og internationale medier for at være tilbage på besat palæstinensisk område, hvor G4S leverer sikkerhedsudstyr til brug ved såvel checkpoints og bosættelser på Vestbredden som i israelske fængsler.

G4S, der er verdens største sikkerhedsselskab, er en knopskydning fra danske Group 4 Falck, som i 2004 fusionerede med det britiske selskab Securicor og skiftede navn til G4S.

I 2002 erklærede Group 4 Falck ellers, at man trak sig ud af sikkerhedsopgaver på Vestbredden, fordi man "ikke ville bidrage til at understøtte en situation, der er kendt ulovlig af folkeretten", som daværende direktør Lars Nørby Johansen formulerede det.

Dette skete bl.a. under pres fra Boykot Israel, der krævede, at Group 4 Falck trak sig ud af samarbejdet med det israelske sikkerhedsselskab Hashmira. Boykot Israel arrangerede demonstrationer foran Falck-bygningen i København og deltog i et møde med Group 4 Falck. Den 6. december 2002 modtog Boykot Israel et brev fra Group 4 Falcks daværende kommunikationsdirektør, Nels Petersen, der bl.a. skrev: "Vi bekræfter hermed, at Group 4

G4S vagt i supermarked i bosættelsen Modi'in Illit, august 2010.

Foto: DanWatch.

Falck har givet tilsagn om at afslutte vor involvering i Hashmiras vagtaktiviteter på Vestbredden, og den holdning er stadig uændret".

I dag er Hashmira en del af G4S og leverer sikkerhedsvagter til supermarkeder i flere bosættelser, hvor man – ifølge Danwatch og Who Profits – har fundet G4S's logo. Dermed bryder G4S ikke kun internationale regler og normer, men også egne aftaler og løfter.

Og det er ikke skønne ting, som G4S har gang i på den besatte Vestbred og i Israel:

G4S leverer sikkerhedsudstyr til de israelske checkpoints, hvilket forhindrer palæstinenserens bevægelsesfrihed

og er et brud med menneskerettighederne.

G4S leverer udstyr til israelske fængsler på Vestbredden og i Israel, der muliggør tortur af palæstinensiske fanger, hvorved G4S gør sig medansvarlig for tortur af palæstinensiske fanger.

Ifølge folkeretten er bosættelserne ulovlige. Det er forbudt for en besættelsesmagt at forflytte sin befolkning til besat område, ligesom det er forbudt for besættelsesmagten at drive erhverv på besat område. På trods heraf fortsætter Israel sin bygning af bosættelserne. Og på trods heraf fortsætter G4S sine aktiviteter i de ulovlige bosættelser.

Boykot Israel kræver, at G4S trækker sig ud af samarbejdet med den israelske besættelsesmagt – både på Vestbredden og i Israel.

Abonnementspriser 2011

Der er annonceret en væsentlig stigning af portopriserne 1. april 2011. Vi har derfor måtte forhøje abonnementspriserne for 2011 således:

Helårsabonnement 675 kr
Første halvår 375 kr.
Andet halvår 400 kr.

Institutionsabonnement
 kun helår 940 kr.

Løssalgpris ændres ikke.

Alle priser er incl. moms. Vi tager forbehold for ændringer for 2. halvår, hvis de foreløbige portopriser pr. 1.4. ikke holder.

Kommunistisk Politik

Husk at forny abonnementet!

Fingrene væk fra euro-undtagelsen!

Ny måling viser historisk høj euro-modstand

En helt ny meningsmåling foretaget af Danmarks Statistik for Danske Bank i december 2010 viser en historisk høj modstand mod euroen. 54,9 pct. siger, at de ville stemme nej eller måske nej, hvis der var folkeafstemning om emnet i dag. 42 pct. ville stemme ja eller måske ja. Nej-siden havde allerede forspring ved Danmarks Statistiks måling i september. Men nu er forspringet øget fra 5 pct. til 12,9 pct.

- Statsministeren kan ikke længere skjule euroens dybe krise og dens konsekvenser i form af voldsomme sociale nedskæringer og lønnedgang i

en lang række euro-lande. Euro-medlemskabet underminerer tydeligvis landenes ret til selv at bestemme den økonomiske politik og deres finanslove, siger Søren Søndergaard, som er medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Derfor er der skandaløst, at regeringen og ja-politikerne hele tiden binder Danmark tættere til euroen ved at godkende mindre økonomisk selvbestemmelse og sanktioner, selvom danskerne så tydeligt siger fra over for euroen. Budskabet i den nye meningsmåling er klart: Stop krænkelserne af euro-undtagelsen.

Folkebevægelsen mod EU

- Kom i gang, Støjberg

*fagbevægelsens
hovedorganisationer
kræver et stop for bøvlede
akasse-regler*

Beskæftigelsesminister Inger Støjberg bemærkede for adskillige måneder siden, at der var rigeligt med knas på ledningen: De arbejdsløses utilfredshed med bureaukratiet i jobcentrene og de utallige meningsløse aktiverings ”tilbud”, som man er tvunget til at deltage

på, vandt mere og mere indpas i mediebilledet. VK's beskæftigelsesministre har gennem årene valgt at sidde støjen fra de arbejdsløse overhørig, men medierne har de skam mere respekt for.

Kanske derfor igangsatte fru Støjberg en undersøgelse om problemerne – måske i den hensigt, at den skulle fungere som syltekrukke. Hvem ved?

Fakta er imidlertid, at rapporten lå færdig i slutningen af oktober og blev døbt anti-bøvls-rapporten. Den var bygget på udsagn, ideer og forslag fra såvel de arbejdsløse selv samt ansatte i

*Inger
Støjberg*

jobcentre og a-kasser. Med sine 389 konkrete forslag skulle man mene, at der var grund til lidt respekt om indholdet.

I de forløbne to måneder har tre af fagbevægelsens hovedorganisationer – LO, FTF og AC – gennemgået materialet grundigt. Alle er enige om, at der kun er én vej frem:

- Kom i gang, Inger Støjberg.

Væk med bøvlet og bureaukratiet! De 389 forslag er barberet ned til nogle enkelte, men væsentlige krav, som selv en beskæftigelsesminister burde kunne forholde sig til:

- Drop den ugentlige overvågning af lediges jobsøgning
- Lav ens ansættelsesregler, uanset om folk er i aktivering i det private eller

Private jobfirmaer scorer kassen

Privatiseringen af arbejdsformidlingen har været rigtig god – for aktionærerne i de private jobfirmaer. I 2009 oplevede disse en vækst på 15 pct. og gav en samlet bruttofortjeneste på en halv milliard kroner.

Der er simpelthen penge i idiotkurserne, rigtig mange penge.

Berlingske Reserach har gennemgået de største jobfirmaers regnska-

ber. De viser, at det er ejerne, som har profiteret. To tredjedele af branchens overskud er taget ud til ejerne.

Taberne: Det offentlige og de arbejdsløse.

Men det var også meningen med privatiseringen af dette område, som også skulle svække fagbevægelsen. Det er ikke kun privathospitalerne, som blev kriminelt forgyldt.

FOA: Efterlønsangrebet - Fy for pokker!

*Statsministeren
erklærede i sin nytårstale
krig mod
efterlønsordningen. FOA
ærgres sig over, at dansk
politik ikke længere handler
om fakta*

- Når statsministeren nu vil afvikle efterlønsordningen med den begrundelse, at vi ikke har råd, og at vi kommer til at mangle arbejdskraft igen om nogle år, så har han ikke orden i sine

argumenter, siger forbundsformand Dennis Kristensen fra FOA.

- Det havde været mere ærligt, hvis statsministeren havde meldt klart ud, at efterlønsordningen koster penge, som han sammen med de velstillede i dette land, hellere vil se overført til de lommer, som efter de seneste skattelettelser i forvejen bugner af penge, siger Dennis Kristensen.

FOA har for nylig dokumenteret, at den veluddannede og højtlønnede får fem-seks gode leveår uden sygdom mere end den kortuddannede og lavtlønnede.

- Denne helt fundamentale ulighed i danskernes sundhed kompenserer efterlønnen delvist for. Den compensation vil statsministeren nu endegyldigt frarøve de lavestlønnede. Jeg fristes til at sige fy for pokker, siger Dennis Kristensen.

- Samtidig har kortuddannede og

lavtlønnede arbejdet i fysisk og psykisk hårde job på arbejdsmarkedet, mens de velstillede tilbragte årene i gymnasium

det offentlige

- Lad den ledige slippe for aktivering, hvis de har et job i udsigt
- Lad a-kasserne overtage jobsamtalerne fra jobcentrene de første 6-9 måneder

To ud af de tre formænd for hovedorganisationerne understreger nødvendigheden af en kursændring:

- *Systemet er blevet så bureaukratisk og fyldt med ubrugelige kontrolforanstaltninger, at både arbejdsløse og ansatte i jobcentrene afskyr systemet, siger Lizette Risgaard, næstformand i LO.*

Bente Sorgenfrei, formand for FTF, følger trop:

- *Fokus skal være på at bringe de ledige i arbejde. De her regler gør det stik modsatte, så ministeren behøver ikke at vente længere med at afskaffe dem for vores skyld.*

På beskæftigelsesministeriets hjemmeside har ministeren lovet, at der ville komme et initiativ kort inden jul. Det løfte holdt ikke vand. Siden har ministeren til avisen.dk givet et tilsagn om et initiativ kort efter nytår. Imens holder fagbevægelsen spændt vejret.

og på universitet. Derfor er det rent vrøvl, når Lars Løkke Rasmussen taler om behovet for, at alle er længere tid på arbejdsmarkedet. Det ønske har de kortuddannede for længst opfyldt. Det ville være mere ærligt, hvis statsministeren indrømmede, at kravet om flere år på arbejdsmarkedet alene handler om at få dem, der har knoklet et langt liv, til at blive endnu længere i jobbene.

- Kampen om efterlønnen vil i de kommende uger og måske måneder bølge frem og tilbage. Det ærgrer mig, at vi nu ser, at de senere års brede politiske opbakning til velfærdsbeslutninger, hvor partierne mødes et eller andet sted omkring midten af bokseringen, nu afløses af en statsminister, som har stillet sig over i Saxo Bank-ringhjørnet for at svinge den nihalede pisk over ganske almindelige og hårdtarbejdende lønmodtagere. Det lover ikke godt for de vigtige debatter om, hvordan vi fremtidssikrer den danske velfærd, siger Dennis Kristensen.

Hvid jul og gamle myter

På vej tilbage fra vaskekælderen kom min tyrkiske underbo, Hassan, mig i møde. Det var lillejuleaftensdag, og gården var dækket af et smukt lag nyfalden sne. Mange betegner det med rimelighed som et Disneylandskab, selvom koncernen ikke skal have monopol på et naturfænomen, der har eksisteret i millioner af år før tegnefilmens indtog. Som alle ved, var det heller ikke den første sne, der faldt i 2010. Mange – ikke mindst ældre og dårligt gående – var allerede grundigt trætte af vejr og vejforholdene. Hassan slog ud med højre arm ind mod det, der for halvanden måned siden havde været et grønt græstæppe:

- *Nu har danskerne tigget om hvid jul. Værsgo, her har I den!*

Jeg kunne jo kun gi' ham ret. Den monotone diskussion om muligheden af en hvid jul, der hvert år præger mediebildet og plager lyttere og seere, er rimelig trættende, men et snelandskab er og bliver nu et kønt skue. Det er jo så op til os mennesker at tøjle naturkræfternes udfordringer, der jo ret beset er knap så vanskelige på danskernes breddegrader – målt i forhold til haitianere og pakistanere, for blot at nævne nogle enkelte aktuelle eksempler.

I juledagene krydsede jeg en hjemmeside, der i billeder og tekst beskrev isvintrene i 40'erne og 50'erne. Se, det var løjer. Til tider kunne man krydse alle bæltet og sunde med apostelens heste. Fødevarer måtte bringes til småøerne pr. traktor. MY'erne kørte fast i 3-4 meter høje snedriver. I min barndom og ungdom kunne jeg også huske hårde vintre, men da havde vi et beredskab med traktorer, bobcats med videre, der med hurtig udrykning – ofte midt om natten – fik reduceret de værste og største gener. De større byer fungerede i hovedregel rimelig uantastet.

Disse tider er en saga blot. Snefaldet kommer hvert år til stor overraskelse for masser af kommunalbestyrelsesmedlemmer, der har sparet

saltbeholdningen væk. Snerydningsmandskabet og maskinel er skåret ind til benet og foregår oftest i dagtimerne, hvor det tit er for sent: Sneen har lagt sig, frosten er indtrådt, og rydningen er stort set umuliggjort. Fodgængere, cyklister og bilister skøjter rundt på vejene til stor fare for sig selv og andre.

Rydningen er så ringe over så lang en periode, at selv bæltekøretøjer må gi' fortabt. Således måtte en jordemoder i sidste instans tage skiene i brug, da et pansret køretøj fra militæret var kørt fast. Kan det tænkes, at snerydningen er sparet væk i håb om, at fjenden angriber under snefald – og kører fast?

Jordemoderen klarede turen pr. ski, og ægteparret fra Tejn på Bornholm åndede lettede op. Den lykkelige udgang affødte tomme høje overskrifter på forsiderne af de landsdækkende medier.

Tejn fik således en lille ny borger, få dage inden statsminister Løkke Rasmussen varskoede Danmark, at nu er efterlønnen heller ikke hellig. Det er angivelig den ualmindelig tunge *ældrebyrde* – som for mange år siden burde være aflivet som den myte, den nu engang er – der plager statsministeren, sammen med Venstres og regeringens galluptal. I en tid, hvor levebrødspolitikere hyler op om, at vi mangler arbejdskraft – med omkring 800.000 i den erhvervsaktive alder uden for arbejdsmarkedet, så skal problemet løses ved at forlænge vores arbejdsliv med 12 minutter mere om dagen eller ved tabt efterløn!

Når det kommer til levevilkår og sne, så har de for tiden mindst én ting til fælles: Det falder.

Hvad med at sikre de nye årgange? Hvis folketingsflertallet er så pokkers nervøs for arbejdskraftmangel, så ligger den enkle løsning lige for: Skab bedre betingelser for børnefamilier!

Reno

Vinterbilleder

Digte af Claudius Rosenhoff

Claudius Rosenhoff

(1894-1869) kaldte sig selv 'de fattiges fattige sanger'. Den geniale norske digter Henrik Wergeland kaldte ham 'Danmarks Béranger' efter den europæisk beundrede franske sangskriver og revolutionær.

Rosenhoff var professionel skribent og journalist. I 1830'erne var han udgiver af – med Wergelands ord - 'det mest liberale københavnske blad' 'Den frisindede', der kom to gange om ugen. Det var det mest venstredrejede blad i enevældens sidste periode, og Rosenhoff blev konstant forfulgt med bøder og beslaglæggelser, også for hans vers.

På ruinens rand opgav han efter 12 år sin bladvirksomhed året før enevældens fald.

Han fortsatte med at digte, skrev romaner, børnebøger, underholdnings- og faglitteratur – og klippede silhuetter ...

og endte med at blive skrevet ud af den danske litteraturhistorie.

1. I hullet

En ærlig syssel fro jeg drev,
Jeg det ej havde skullet -
Da jeg med mulkten udeblev,
Man kasted mig i hullet

Jeg betlede mig til mit hjem,
Jeg det ej havde skullet -
Så kasted man da ligefrem
Løsgængerer i hullet

Det bittert koldt var i min vrå,
Fra skoven tog jeg kullet -
Da rev man mig fra mine små
Og kasted' mig i hullet

O Du, som nogle armod gav,
Og andre nok af gullet,
Med al min kummer medynk hav,
Red snart min seng i hullet.

2. Ude og inde

I den friske nordenvind
Rødmer rigmands datters kind,
Alperosen midt i sne
Er ej skønnere at se;
Kulden hende ej forknytter,
Pels og muffe jo beskytter.

Vandringsmandens tunge trin
knirke sært ved stjerneskin;
Fattigt barn mod himlen ser
Takker Gud, når blot det sner,
Folder sine frosne hænder,
Tappenstreg slår hendes tænder.

Udenfor det fyger vildt,
Inde er det forårsmildt;
Ovnen rækker tungen kåd,
Mod hver vind har velstand råd;
Kun på tæpper foden triner,
Svibler blomstre bag gardiner.

Fattigmand ej storm og slud
fra sin vrå kan lukke ud;
Røgen af en tørveglød
Sprækkerne dog udgang bød;
Blomster og hans rude smykker,
Hvor den ikke er i stykker.

Rigmand har dog en ide
Om den armes vinter-ve;
Han i dag et spisekort
ædelmodig sender bort;
Uden anger han og mage
Da tør numerpladse tage.

Fattigmand! det gør dig skam,
Hvis du vil misunde ham;
Loddet nu engang dig traf,
Andet stof du skabtes af.
Ved kun én, hvad du må lide;
bør just alle det ej vide.

3. Moll-toner

Stem op, stem op! en munter sang!
Lad strengen lystig klinge!
Nu vintren over eng og vang
Har spredt sin hvide vinge.

For bjældeklang og klokkespil
Man fører ikke klagen;
Luk, Fattigmand, dit øje til,
så får du jordelagen!

Se! det er både stort og hvidt,
Det mange favne rummer;
Derunder sover man så blidt,
Det dulmer hver en kummer.

En fange ud af fængslet brød,
Han og vil frihed smage;
Men udenfor var idel nød,
Han vendte selv tilbage.

Så vidt kan trang og mangel gå,
Hvor vintren har sin trone,
At selv ej frihed kan formå
Med nøden at forsonne.

Stem op, stem op! en munter sang,
Der ret kan alle more!...
Ak, lad mig synge dog engang
Foruden nogen spore!

Ej spøg jeg findes oplagt til
Og spot nu meget mindre;
Lad synge lystig, hvo som vil,
Om Nordens "vagre vintre" -

En snemand har man dynget op
Til plankeværkets porte,
Han hoved har og han har krop,
Men fødderne er borte.

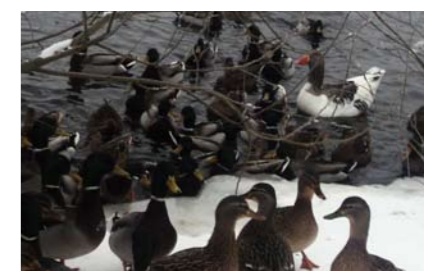
Og hjerte har han – ja et hul
Er ham i brystet boret,
Der har man sat et udbrændt kul,
Højt jubler børnekoret.

En stråle fra vor forårsven
Igennem skyen bryder.
På mandens hoved falder den,
Han hen i tårer flyder.

O, snemand, kold er vistnok du,
Har intet blod i kinde;
Men koldere dog er endnu
Så mangan mand derinde.

Helst står, som du, han på sit sted,
Kul er, som dit, hans hjerte;
Men ej ved solens smil han græd
Af glæde eller smerte.

(1845)

Boykotkampagnen er et sværd med flere sider

Af Eric Walberg

Den internationale BDS-kampagne (Boycott, Divestment and Sanctions) mod Israel har haft betydelig fremgang i 2010 og er følelig på mange felter

Den 27. december var det to år siden, Israel indledte invasionen af Gaza og gennemførte 22 dages mord og ødelæggelser, hvor 1400 blev myrdet og 5400 blev gjort til krøblinger for livet. Siden har det holdt de 1,5 millioner Gaza-beboere under belejring, hvilket har bevirket hundredvis af nye, unødvendige dødsfald. Israels handlinger blev fastslået som krigsforbrydelser i Goldstone-rapporten til FN.

Israel er fortsat ustraffet og skjuler sig bag skørterne på sine amerikanske lobbyister, der lægger et uophørligt pres på hver eneste kongresmedlem og senator samt præsidenten for at forhindre enhver fordømmelse af landets forbrydelser.

Men dets forsøg på at kue palæstinenserne er slået fejl. Hvad Israel derimod har haft held med, er utvivlsomt at fastslå dets umenneskelige og racistiske dagsorden over for millioner af mennesker verden over.

De sidste to år har set en gryende forståelse fra verdens borgere for de tapre Gaza-indbyggers trængsler. Der har været over et dusin konvojer og flåder, heriblandt *Free Gaza-skibe*, som har brudt belejringen fem gange, samt *Gaza Freedom March* og *Gaza Freedom Flo-*

tilla – med folk af alle trosretninger og nationaliteter, der har risikeret deres liv og lemmer for at bringe nødhjælp frem til Gazas beboere.

Den seneste – *“Asia to Gaza Solidarity Caravan”* – var den første med oprindelse syd for ækvator, og den repræsenterer 18 lande. Den nåede Tyrkiet i sidste uge efter start i Indien og passage gennem Pakistan og Iran. Den timede sin ”fredelige invasion” af Gaza til at ske på årsdagen for Israels skændsel.

Disse bestræbelser på at give lindring til Gazas lidende indbyggere er vigtige, men langt fra tilstrækkeligt. De kan ses som en positiv taktik i en fredelig krig fra palæstinenserne og folk med hjertet på rette sted imod Apartheid-Israel. Denne krig går under navnet *Boycott Divestment and Sanctions (BDS, på dansk forkortet til Boykot Israel, KP)*. Krigens mål er at straffe Israel både politisk og økonomisk, så det kommer til en afslutning af belejringen, og der kan opnås en retfærdig fred for palæstinenserne.

Politisk har BDS overtalt stadig flere regeringer til at anerkende Palæstinas legitimitet, og er endog så vidt som til at delegitimere Apartheid-Israel. Blandt de vigtige skridt, der er taget, er:

- Venezuela og Bolivia afskar de diplomatiske forbindelser med Israel i 2009 lige efter invasionen af Gaza. Nicaragua gjorde det efter angrebet på Freedom Flotilla i maj 2010.

- Bolivia, Brasilien, Argentina og Uruguay anerkendte i 2010 et ”frit og uafhængigt” Palæstina med grænserne fra 1967, og Paraguay fulgte trop samme år kort tid efter.

- Norge og Storbritannien har opgraderet repræsentanten for de palæstinensi-

ske myndigheder til ambassadørstatus, og det nye år giver løfte om, at flere EU-lande vil følge efter.

- Edinburghs byråd afviste et bud fra det franske firma Veolia om overtagelse af offentlig service på grund af dets medskyld i israelske forbrydelser.

- Stirlings byråd, også i Skotland, har vedtaget en omfattende boykotkampagne mod Israels ”utilslørede aggression og manglende respekt for international lov”.

- Marrickville i Australien, der siden 2007 har været søsterby til Betlehem, stemte her for nylig ja til at støtte en omfattende BDS-kampagne.

Israel belejrer Gaza. BDS opfordrer verden til at ”belejre belejrerer”, at udsulte Israel fra dets eksport- og importmarkeder og presse det til at indgå en retfærdig fred med dets gidsler.

Der var også mange sejre på den økonomiske front, f.eks.:

- Qatar afskar sine handelsforbindelser med Israel.

- Aftaler blev aflyst med Tyrkiet, Storbritannien, Ægypten og Golfstaterne.

- Et tyrkisk firma krævede, at israelske firmaer underskrev et dokument, der fordømmer den israelske massakre i Gaza, for fortsat at gøre forretninger. Israelske forretningsmænd må skjule deres identitet i Tyrkiet.

- Japanske MUJI har opgivet sine planer om at investere i Israel efter at være blevet sat under enormt pres fra borgere i Japan og Sydkorea.

- EU lavede retningslinjer, som kræver, at supermarkeder mærker produktoprindelsen på etiketter, sådan at forbrugere kan skelne mellem palæstinensiske, israelske og bosætter-produkter.

- Den hollandske pensionsfond PFZW afhændede israelske firmaer i deres

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

investeringsportefølje. Større svenske og norske investeringsfonde solgte deres aktier i alle israelske firmaer, som er involveret i anlæggelsen af bosættelser og Apartheidmuren.

- Det chilenske parlament har besluttet at gennemføre en boykot af varer fremstillet i bosættelserne.

- Firmaer som Multilock har besluttet at lukke deres virksomhed på Vestbredden som følge af presset fra menneskerettighedsorganisationer.

Snesevis af BDS-(Boykot Israel)-grupper verden over, inklusive i USA, synger, danser eller demonstrerer på anden vis foran og inde i butikker, der sælger israelske produkter, og opfordrer ledelse og kunder til at gå med i boykotten.

Men den største virkning på Israel kommer ironisk nok fra de hårdt plagede palæstinensere selv. Den palæstinensiske myndighed (PA) har gjort det ulovligt i palæstinensiske butikker at sælge noget som helst, som er produceret i bosættelserne. Vestbredden som marked har en årlig værdi på 200 millioner dollars for israelske virksomheder, og nogle bosætter-fabrikker sælger op til 30 % af deres produktion på det palæstinensiske marked. Sytten fabrikker i det store industriområde Mishor Adumim mellem Østjerusalem og Jericho er lukket som direkte følge af de palæstinensiske myndigheders boykot.

Da 22.000 palæstinensere er ansat i bosætter-virksomheder, har de palæstinensiske myndigheder etableret en fond på 50 millioner dollar, både for at modvirke, at palæstinensere tager arbejde i bosættelserne, og for at hjælpe dem, der

mister deres arbejde som følge af BDS' succes.

Hvor Israels økonomiske medier ikke fordømmer Israels politiske og moralske fallit, tvinger BDS landet til at vågne op. Avisen Marker advarer imod den voksende boykot af israelske højteknologiske fir-

maer fra europæiske og amerikanske virksomheder, der mener, de ikke kan investere i Israel af moralske grunde. Israels førende økonomiske analytiker, Nehemia Strassler, angreb den israelske minister for industri, handel og arbejde Eli Yishai for at opfordre militæret til at "ødelægge 100 hjem i Gaza for hver eneste raket, der rammer Israel".

"Gaza-operationen skader økonomien. Rædselsscenerne på tv og politikernes ord i Europa og Tyrkiet forandrer forbrugeres, erhvervsfolks og potentielle investorer opførsel. Mange europæiske forbrugere boykotter israelske produkter i praksis. Intellektuelle opfordrer til økonomisk krig mod os og til at gennemføre en officiel og total forbrugerboykot".

Verden forandrer sig for øjnene af os. For fem år siden var den anti-israelske bevægelse begrænset til det yderste venstre eller arabere og muslimer. Nu er kampagnen på vej til at blive hovedstrømmen som en principfast rød og grøn, venstreorienteret og muslimsk alliance.

Boykotten er et særligt effektivt våben mod Israel, fordi Israel er et lille land, der er afhængigt af eksport og import. BDS var nøglen til at gøre ende på apartheidregimet i Sydafrika og forsynere verdens borgere med energi til at gøre det samme med den israelske apartheid.

Og det er alt sammen en følge af Israels Operation Cast Lead, som lod verden se, hvordan Israel hamrede løs på Gaza med bomber, på live-tv.

Den israelsk-amerikanske kunstner Theodore Bikel, der for nylig er gået over til at støtte BDS, citerer den legendariske Pablo Casals, der nægtede at spille i det fascistiske Spanien med ordene:

"Min cello er mit våben. Jeg vælger, hvor jeg spiller, hvornår jeg spiller, og foran hvem jeg spiller".

Der er mange våben, der er mægtigere end sværdet.

Eric Walberg skriver for Al-Ahram Weekly

Ny START-aftale modtages euforisk

Præsident Obama tilskrives masser af succes og point, da det amerikanske senat før jul med et flertal på 71 kontra 26 ratificerede en ny nedrustningsaftale med Rusland.

Indholdet af aftalen skulle blandt andet have til konsekvens, at antallet af atom-sprænghoveder nedbringes fra de nuværende 2.200 til 1.550 – altså med omkring 30 pct..

Samtidig reduceres antallet af lang trækkende bæreraketter og bombefly til 800 på hver side. Nu skal traktaten også ratificeres i det russiske parlament, der også forventes at stemme ja.

Senatets flertal er imidlertid kun fremkommet ved, at Obama og udenrigsminister Hillary Clinton har været umådelig flittige på telefontasterne.

En ratificering krævede nemlig omvendelse af adskillige republikanske senatorer, der havde bebudet deres modstand.

Holdningsskiftet skyldtes, at Obama-administrationen har givet løfte om milliarder af dollars til en modernisering af USA's atomvåbenarsenal. Det vides ikke konkret, hvad "moderniseringen" går ud på.

Vores hjemlige udenrigsminister, Lene Espersen, er imidlertid fuld af fortrøstning:

- Aftalen har stor betydning ikke kun for USA og Ruslands sikkerhed, men også for vores sikkerhed her i Europa.

Så tror vi på den – og på julemanden, men så heller ikke mere.

Rumfart til alle lande

Sport i fuld HD og spionsatellitter er, hvad kapitalismen gennem 50 år har drevet det til i rumfarten. Nu er tiden kommet til en jagt på sjældne råstoffer i nabolaget

Rumfart er en sag for supermagter. Sådan har virkeligheden været frem til nu af en række grunde:

At sende satellitter ud i kredsløb om jorden, eller at sende fartøjer længere ud i solsystemet, er stadig en meget risikabel og kostbar historie.

Det viser en gennemgang af opsendelserne i 2010 på hjemmesiden Space.com. Flere raketter gik i stykker under opsendelsen, hvilket ramte Ruslands GPS-konkurrent Glonass-M og en indisk kommunikationssatellit. Et andet eksempel er en europæisk Eutelsat-kommunikationssatellit, der gik i stykker efter opsendelsen og måtte opgives.

Ud over de tekniske og økonomiske problemer har især USA og europæiske stormagter en yderst restriktiv lovgivning mod eksport af teknologi, hvilket har tvunget nye rumfartsnationer som Kina og Indien til at genopfinde den dybe tallerken selv.

Et tredje, men ikke det mindste problem i rumfarten, er, at satellitter i stor udstrækning er helt eller delvist militære spionsatellitter. Dels eksisterer der helt hemmelige rumprogrammer, dels er de fleste vejr- og radar- og lignende instrumenter til undersøgelse af jorden samtidig udstyret til militære formål.

Wikileaks-dokumenter gengivet på Aftenposten.no har for nylig afsløret et eksklusivt parløb mellem Tyskland og USA om udviklingen af en vejr-satellit-type kaldet HiROS, der samtidig i al hemmelighed skal kunne se mål på størrelse med en person gennem dårligt vejr og bevoksning.

Mens det er tydeligt, at stormagterne vil forsøge at bevare den militære kontrol med rumfarten, er der til gengæld

SpaceX-opsendelsen er sket fra et nyrenoveret afskydningsrampe i Cape Canaveral, Florida, ved siden af Kennedy Space Center. SpaceX-rampen er også kendt som Space Launch Complex 40 og blev frem til 2005 brugt af det amerikanske militærs Titan-raketprogram til tophemmelige satellitter. Falcon 9 er en enkel totrinsraket med pneumatisk adskillelse. Den blev afprøvet 8. december 2010, hvor første trin sendte fartøjet ud til kanten af rummet, hvorefter andet trin tog over, ud til banen i ca. 300 km højde blev nået. Herefter blev rumkapslen frigivet og tog en tur rundt om jorden.

tegn på, at det risikable og kostbare er overvundet.

Det er nemlig lykkedes den amerikanske virksomhed SpaceX, stiftet i 2002 med kun 1200 ansatte (efteråret 2010), at sende en rumkapsel i kredsløb omkring jorden med deres egenudviklede Falcon 9-raket og returnere kapslen sikkert til jorden.

Det er egenskaber, der kan bruges til at placere satellitter i en bane omkring jorden eller til at fragte materiale til og fra Den Internationale Rumstation, og det er en bedrift, der kan markere et nyt trin i rumkapløbet, som blev sat i gang med Sovjetunionens første Sputnik i 4. oktober 1957. Det tog ikke mindst et

gigantskridt fremad, da Jurij Gagarin for snart 50 år siden, den 12. april 1961, gennemførte den første bemandede rumflyvning.

Hvad der gør SpaceX's bedrift til noget særligt, er, at SpaceX er en virksomhed, der i størrelse kan sammenlignes med et mindre dansk værft i 70'erne eller tilsvarende industrivirksomheder. Det betyder, at rummet er ikke længere forbeholdt USA, Rusland, Kina og de tre mindre spillere EU, Japan og Indien. Alle industrialiserede lande kan være med, hvis de får lov.

Selvom amerikanerne har fordel af deres sydlige opsendelsessted i Florida

ved den 28. nordlige bredde, vil det selv fra Skandinavien være muligt, hvis der kan findes et sted med god plads rundt om, som f.eks. en udtjent boreplatform. (Note)

SpaceX har selv stået for udviklingen og produktionen af det meste fra raketmotorer og rumkapsel til elektronik til computerprogrammer, baseret på kendt teknologi bl.a. fra det amerikanske Apollo-måneprogram, der oprindeligt beskæftigede mere end 400.000 mennesker.

Det er planen, at alle dele skal kunne genbruges, hvilket vil reducere resourceforbruget og omkostningerne.

Rumturisme

Satellitter til civile videnskabelige forskning er i dag tit nødt til at vente i mange år på at blive sendt ud i rummet, fordi universiteter ikke har penge til en selvstændig opsendelse og derfor venter på at komme med som ekstra last, når nogle af de store rumfartsorganisationer opsender kommunikationssatellitter eller lignende.

En udvikling i såkaldt rumturisme, hvor et snævert værelse med udsigt til jorden kommer til at stå i 50 millioner dollars, er næppe heller den niche, der for alvor kommer til at trække udviklingen videre.

Fra SpaceX er den langsigtede mission da også, at der skal opbygges permanente baser på Månen og Mars til udforskning og minedrift og lignende teoretisk indbringende forretninger. Sådan fungerer kapitalismen, og derfor har nye teknologiske fremskridt altid en bitter eftersmag af tabte muligheder.

Så mens borgerskabet vil bruge SpaceX som propaganda for den kapitalistiske produktionsmetodes fortræffeligheder, er det værd at huske på, at de unge forskere, der reelt åbnede døren til rummet for menneskeheden i en pionerånd af ægte fremskridt, blev uddannet i Sovjetunionen, mens det stadig var socialistisk.

Note

Desto tættere på ækvator en affyrringsrampe er placeret, jo større starthastighed får løfteraketten fra jordens rotation, hvilket betyder mindre brændstofforbrug.

Politikernes hykleriske reaktioner på Hizb ut-Tahrirs kommende debatmøde

Det islamiske politiske parti Hizb ut-Tahrir har udsendt følgende pressemeddelelse i anledning af den voldsomme reaktion på dets annoncerede debatmøde i København den 21. januar om de nordiske landes deltagelse i Afghanistan-krigen

Flere folketingspolitikere har de seneste dage offentligt udvist forargelse over Hizb ut-Tahrirs kommende debatmøde om besættelsen af Afghanistan

og partiets holdning om legitimiteten af de besattes modstand mod besættelsen. Vi ønsker i denne anledning at pointere følgende:

1. En moden og ærlig debat om krigen i Afghanistan er nødvendig og presserende, trods politikernes forsøg på at kvæle enhver kritisk røst og intimidere enhver antikrigsbevægelse. En sådan debat skal være fri for de velkendte politiske klichéer og populistiske skræmmekampagner, som vi bevidner for tiden, og derfor arrangerer Hizb ut-Tahrir et åbent debatmøde om besættelsen under titlen "Afghanistan: De

skandinaviske regeringer i USA's tjeneste". Debatmødet kommer bl.a. til at belyse følgende temaer: De reelle motiver bag besættelsen. De skandinaviske regeringers falske argumenter for at legitimere besættelsen og skabe folkelig opbakning til krigen. Besættelsesmagternes inkompetence til at sikre den fornødne fred og politiske stabilitet i Afghanistan grundet deres strategiske interesser. Den legitime modstand mod besættelsen indbefatter ikke borgerkrig eller drab på uskyldige borgere i Vesten. Hizb ut-Tahrirs syn på hvordan besættelsen og ustabiliteten i Afghanistan kan afvikles.

DOKUMENTATION

2. Vores holdning om de besattes ret til at gøre modstand blev af nogle folke-

tingspolitikere beskrevet som "voldsom retorik, "en hån mod danske soldater" og "en skjult trussel og opfordring til væbnet oprør i Danmark"! Nogle politikere har oven i købet genrejst kravet om at forbyde Hizb ut-Tahrir eller undersøge muligheden for sådant et forbud!

Men er det kriminelt at tale om de besattes ret til at forsvare sig? Hvordan kan man i Danmark hylde modstandsbevægelsen, som gjorde væbnet modstand mod tyskernes besættelse under 2. verdenskrig, og samtidig kriminalisere andres modstandskamp?! Når politikere, der legitimerer deltagelsen i

Billedet af nordiske soldater der vender hjem i kister fra Afghanistan har skabt stor forargelse blandt krigspartierne

den væbnede offensiv mod Afghanistans befolkning, ønsker at kriminalisere enhver tale om de besattes ret til væbnet forsvar, så illustrerer det kun besættelsesmagtens grusomme natur. Hvis talen om modstandskampens legitimitet synes voldsom, hvad så med politikernes tale om og støtte til en aggressiv krig og besættelse? Hvad med deres legitimering af tortur og drab på uskyldige? Og hvad med deres støtte til krigsherrer og korrupte politikere i Afghanistan? Er det mon en fredselkende retorik?

Hvad angår påstanden om hån mod de danske soldater, så er det netop folketingspolitikere, der håner de danske soldater, når de kynisk og uden hensyn til egne soldaters liv vælger at tage del i krigen grundet deres neurotiske loyalitet til USA og en forhåbning om at fremme en elites økonomiske interesser. Med krokodilletårer giver disse politikere sig til at simulere forargelse, mens de sender andres børn i døden for at tjene USA's strategiske interesser!

Den absurde påstand om, at vores budskab rummer en skjult opfordring til væbnet oprør i Danmark, er et desperat forsøg fra politikernes side på at fordreje selve budskabet. Dette forsøg jager en unødvendig skræk i livet på offentligheden og drejer fokus væk fra deres egne ugerninger, så de ufortrødent kan fortsætte deres forbrydelser i Afghanistan. Men disse manøvrer kan ikke skjule deres legitimering af og støtte til den aggressive besættelse, som har affødt afskyelige overgreb på uskyldige og skabt et korrupt marionetregime, som ikke afspejler befolkningens vilje i Afghanistan.

Politikernes forslidte fraser om for-

bud afspejler kun deres intellektuelle og politiske inkompetence, og at de sidder inde med en svag sag! Havde disse politikere haft solide argumenter for krigsdeltagelsen, så ville de tilbagevise vores holdninger med saglige argumenter. Men sandheden er, at deres krig er baseret på påskud og manipulation, og

DOKUMENTATION

af denne grund evner de ikke at forsvare deres bidrag til besættelsen foran en kritisk offentlighed. I stedet tyr de til dæmoniseringen af kritikerne og fordrejningen af deres budskaber, mens de gemmer sig bag kamera-linser og mikrofoner, hvor de uimodsagt kan lancere deres afledningsmanøvrer.

3. Denne besættelse har fået fatale konsekvenser for befolkningen i Afghanistan og omegn såvel som befolkningerne i den vestlige verden, herunder Skandinavien. Besættelsen har resulteret i en økonomisk belastning, som grundet finanskrisen nu for alvor kan mærkes. Besættelsen truer også Vestens interesser og sikkerhed, og oven i alt dette dør soldaterne forgæves eller dør for at tjene et mislykket amerikansk kolonialistisk projekt. Vi appellerer derfor til de fornuftige borgere i Skandinavien om ikke at falde for politikernes afledningsmanøvrer og at fastholde retten til at debattere denne krig, som stadig medfører fatale konsekvenser.

Endelig opfordrer vi alle interesserede til at tilmelde sig vores kommende debatmøde om besættelsen af Afghanistan.

Chadi Freigeh

Medierepræsentant for Hizb ut-Tahrir – Skandinavien

Definition af Hizb ut-Tahrir

Hizb ut-Tahrir er et politisk parti, hvis ideologi er Islam. Politik er partiets arbejde, og Islam er dets ideologi. Partiet arbejder iblandt og med den islamiske ummah (nation) med det formål at få ummah til at tage Islam til sig som sin sag, samt at lede denne til at reetablere Khilafah-staten (kalifatet) og styret med Allahs åbenbarede lov, så de vender tilbage til eksistens.

Hizb ut-Tahrir er en politisk sammenslutning. Det er hverken en åndelig, akademisk, uddannelsesmæssig eller en velgørende sammenslutning. Den islamiske idé er sjælen for dets krop, dets frø og dens livshemmelighed.

Grundlagt 1372 e.H./1953 e.Kr.

Teksten er klippet fra:

www.hizb-ut-tahrir.dk

Dette oplæg på partikonferencen i anledning af APK's 10 år behandler en række problemer i partiets politiske og organisatoriske arbejde

Vi oplever i disse år en opmærksomhed omkring Marx' og Engels' økonomiske arbejder pga. den økonomiske krise, der går verden rundt og til fulde bekræfter disse to kammeraters teorier om den kapitalistiske økonomis tilbagevendende kriser.

Selv folk, der ikke forstår eller måske aldrig har læst Marx og Engels, henviser (for tiden) jævnligt til deres arbejde, dog udelukkende i økonomiske henseende, og i en stiv 'forståelse' af at "kapitalismen jævnligt vil opleve kriser".

Det var dog ikke Marx eller Engels, der opfandt eller opdagede kapitalismens kriser; det gjorde den 'selv', i og med de opstod og var tydelige for enhver. Hvad Marx og Engels opdagede og beviste, var krisernes tilbagevendende karakter – samt, hvad flere såkaldte marxister og marxistisk inspirerede folk ikke vil snakke om, kriserne som en uadskillelig (!) del af kapitalismen, og kapitalismens akkumulation af sine egne kriser.

Der er flere dele af Marx' og Engels' økonomiske arbejder, som trods en øget anerkendelse af deres arbejde ikke bliver behandlet eller nævnt, i hverken borgerlige eller revisionisternes fremstillinger, og der er et spørgsmål, som meget sjældent stilles omkring dette arbejde.

Hvordan eller hvorfor kunne Marx og Engels udarbejde disse økonomiske teorier, og hvorfor tilfaldt det netop dem at gøre det?

Svaret er, at Marx og Engels udviklede og arbejdede ud fra *den dialektiske materialisme* og med det redskab kunne afdække og forstå sammenhængen mellem kapitalismen og dens kriser, udviklingen af dens kriser, og ud fra dette, med dialektikken ved hånden, kunne de så udvikle en teori til forandring af samfundet, den revolutionære teori om arbejdernes revolution og pro-

Dialektisk tænkning i det organisatoriske arbejde – en marxistisk-leninistisk disciplin

letariatets diktatur.

Det samme gør sig gældende, når vi kigger på Lenins tanker og udformning af ”*et parti af en ny type*”. Også denne analyse af, hvad der var brug for – hvilken organisering eller hvilket parti – til gennemførelsen af en proletarisk revolution, er baseret i en analyse, hvor den dialektiske materialisme anvendes på det kapitalistiske samfunds forhold og de erfaringer, der er indsamlet gennem års klassekamp mod det.

Vi har på vores 4. kongres stillet os selv opgaven at opbygge en front mod krise, krig og reaktion samt *sideløbende med dette* at opbygge partiet, et udtryk for forståelsen af forholdet mellem massearbejde og partiarbejde.

Kigger vi på udviklingen siden kongressen, bliver det tydeligt, at det er den rigtige opgave, vi har stillet os selv, at *fronten mod krise, krig og reaktion* til stadighed er en korrekt opgave at stille os selv, samt at behovet for *et stærkt ML-parti i Danmark* skriger til himlen så at sige.

Kigger vi på vores arbejde siden kongressen, er der også tydelig fremgang på flere områder, der er tilføjelser og udvikling af sider af vores arbejde. Men det er lige så tydeligt, at der er mangler i vores arbejde, og at eksempelvis kongressens kvantitative målsætning om øget rekruttering til partiet her halvvejs i kongresperioden ikke er opnået i tilstrækkelig grad.

Et af de steder, hvor vi må forbedre vores arbejde – for at forbedre alt vores arbejde – er den dialektiske tænkning, der må gennemsyre alle vores svar på de spørgsmål, klassekampen rejser.

Stalin snakker et sted om, at man ikke kan kræve eller have en målsætning om, at alle mennesker har det samme niveau af ekspertise inden for alle felter [af sovjetsamfundets opbygning], at nogle vil arbejde i minen, andre ved maskinen, andre igen med fysikken som videnskab eller f.eks. med litteraturen, men at ALLE skal have et kendskab til marxismen sideløbende med deres special-område.

På samme måde kan vi i dag sige, at alle kammerater ikke har det samme niveau af ekspertise inden for alle klassekampens områder, at nogle vil

udmærke sig mere i massekampe end andre, at nogle vil være bedre skribenter end andre, nogle bedre organisatorer m.v., MEN at alle kammerater må forstå anvendelsen af den dialektiske materialisme sideløbende med deres special-område(r).

Kun på den måde kan man forstå sammenhængen mellem ens special-område og partiets arbejde som helhed, og kun på den måde kan man forstå ens eget special-område (!).

*Partikonference:
APK 10 år*

Hvordan bliver vi bedre til at anvende den dialektiske materialisme i det organisatoriske arbejde, og hvad forstås der herved?

Det er en gammelkendt forståelse i vores parti, at vi på basis af analyser prioriterer den ene eller anden del af klassekampens områder. At vi udvælger det vigtigste eller det mest centrale klassekampsområde, fordi det er på det område, at alle de andre spørgsmål i klassekampen i perioden vil blive

afgjort, omend afgørelser i klassekampen jo kun er af midlertidig karakter.

Kort sagt, at vi lægger en taktik.

Et godt eksempel på dette var og er antikrigs-kampen i kølvandet på 11. september, hvor vores partis politiske prioritering i alle dele af arbejdet afspejlede kampen mod krigene. Vi forstod, at krigene ville blive et lokomotiv for den reaktionære udvikling, vi har set siden, og at de ville blive dyre.

At antikrigs-arbejdet var det centrale klassekamps-spørgsmål, afspejlede sig ikke mindst i vores ihærdighed for at sammenkæde dette spørgsmål med andre politiske spørgsmål (på et taktisk niveau), såsom terrorlove/fascisering og de sociale vilkår, og derudover hvor vi ellers kunne komme til det, bl.a. EU.

Dette viser en fin brug af den dialektiske materialisme, forståelsen af den koncentrerede indsats mod det centrale klassekampsspørgsmål som afgørende for de andre spørgsmål.

Samme dialektiske tænkning må vi bruge bedre i det organisatoriske arbejde. Et eksempel: Når vores agitprop-arbejde er et af de mest centrale spørgsmål i udviklingen af partiet og dets massearbejde, som i det seneste års tid, er det opgaven at sammenkæde andre opgaver med dette, både i indadvendte og udadvendte politiske aktiviteter.

Et endnu mere aktuelt eksempel er vores økonomiske kampagne. I selve ordet ”kampagne” ligger i virkeligheden betydningen ’en kvantitativ forøgelse over kortere eller længere tid’, og den dialektiske forståelse tillægges samtidig den konkrete organisering, ’der sammenkædes og indarbejdes i de allerede eksisterende planer til styrkelse af begge/alle’.

En kampagne, eller denne forøgelse af kvantitet, kan i større eller mindre omfang slå om i kvalitet, hvilket f.eks. med succes var tilfældet med klimaredaktionen og den efterfølgende udvikling af agitprop-arbejdet, ikke mindst udviklingen af KPnetTV.

Det er en gammelkendt forståelse i vores parti, at sammenkædningen af flere politiske spørgsmål kan være den vigtigste opgave for partiet, som f.eks. fronten mod krise, krig og reaktion, der

blev sat på dagsordenen fra vores 4. kongres, eller f.eks. et aktuelt og konkret enhedsarbejde, vi har indgået i som demonstrationen "Velfærd NU – ikke krig!"

Denne prioritering 'mod krise, krig og reaktion' afspejler analysen af, at det centrale modsvar mod kapitalens offensiv er en samlet modoffensiv, der dækker alle disse tre områder.

På samme måde kan det være en prioritet at sammenkæde de organisatoriske opgaver/spørgsmål og lave en offensiv på flere områder samtidig i forbindelse med hinanden. Dette er tilfældet med den dobbelt-opgave, vi har stillet os fra kongressen: opbygning af en front samt opbygning af partiet.

I dette tilfælde kan vi ikke sige, at den ene eller den anden opgave er central, men at den må løses sammenhængende, og at netop dette er den centrale opgave.

Det er også en gammelkendt forståelse i vores parti, at når et politisk spørgsmål har været et tema, et vigtigt, et vægtigt eller et helt centralt klassekampsspørgsmål, og at det er lykkedes på den pågældende tid at mobilisere en massebevægelse omkring spørgsmålet, så har det konsekvenser langt ind i fremtiden, på dets 'eget' klassekampsområde såvel som på andre områder.

Igen kan vi nævne antikrigsbevægelsen, vi kan nævne 'Velfærd til alle' i 2006, der i dag har en betydning for velfærdskampen, fordi den var et startskud, og et godt startskud.

Vi kan også for at illustrere nævne Palæstina og kampen for palæstinenserne frihed og en selvstændig nation. Et politisk spørgsmål, som i løbet af 70'erne var et vægtigt tema og den dag i dag er flere progressives indgangsvinkel til forståelse f.eks. af væbnet kamp (en forståelse, der i nogle tilfælde så begrænses til palæstinenserne kamp).

Om det rigtige politiske spørgsmål er blevet prioriteret som det centrale, har også en betydning for fremtiden, og mangel på mobilisering af masserne på de centrale klassekamps-spørgsmål har en tilsvarende akkumulerende negativ effekt på dette spørgsmål gennem tiden.

På samme måde har de centrale spørgsmål i partiet organisatoriske arbejde ikke 'kun' en tilsyneladende effekt, men har betydning ud i fremti-

den. Større projekter, der har krævet en større mobilisering af vores kammerater, som f.eks. Den internationale ungdomslejr mod fascisme og imperialismen i 2006, har i dag en stor betydning for den fælles forståelse af problematikker i organisatorisk arbejde, for forståelsen af, hvilke massive kæmpe-projekter det er muligt at stable på benene, m.m.

På denne måde kan vi lave flere sammenligninger mellem det politiske og det organisatoriske, uddybe kendskabet til brugen af den dialektiske metode og bruge den bedre i vores organisatoriske arbejde.

Et sted er der dog afgørende forskel på de to ting.

Nemlig at partiets politiske prioriteringer er det afgørende for, hvilke organisatoriske tiltag vi laver, at det politiske er udgangspunktet, det allermost centrale og altid er det, det absolut afgørende i alle henseender i de organisatoriske prioriteringer. Hvorimod det organisatoriske ikke bestemmer, hvilke politiske spørgsmål partiet mener er centrale.

Det er ikke udgangspunktet for det politiske, men alligevel spiller det ind ved at sætte begrænsninger i partiets formåen for f.eks. politisk at virke på samtlige klassekampsområder. Et sløset organisatorisk arbejde, der f.eks. ikke formår at mobilisere kammeraterne omkring de centrale politiske spørgsmål, repræsenterer en fare for, at der ikke er klarhed om, hvilke spørgsmål der er de centrale, og kan i sidste instans betyde fraktionsdannelser m.v.

Det politiske som det centrale for vores organisatoriske arbejde er den vigtigste pointe at forstå i den dialektiske tænkning om det organisatoriske arbejde, det er hjørnesteinen i al organisering, i organiseringen af partiet såvel som i mobiliseringen af masserne.

Vi må som marxister-leninister gøre os klart, at det bestemmende, at det afgø-

rende for partiet altid vil være den konkrete klassekamps-situation, det befinder sig i. At partiets beslutninger, prioriteringer, konkrete opgaver og alt andet afgøres af klassekampens aktuelle stilling, og at partiet først og fremmest må forstå og analysere situationen politisk for at kunne agere i den.

Derefter er opgaven at finde de rigtige tiltag i situationen og mobilisere partiet omkring opgaverne med både politisk mobilisering og henvisning til leninismens princip om samlet handling omkring en vedtaget parti-linje.

Vi må gøre os klart, at tilbagevendende problemer i vores organisatoriske arbejde netop ikke må isoleres som organisatoriske problemer, men skal forstås i sammenhæng med politikken, eller måske i højere grad i deres mangel på sammenhæng med politikken.

Man kan umuligt, med bare nogenlunde succes, være partiorganisator uden at forholde sig til de politiske kampe, der raser i gaderne med massernes deltagelse. Man kan umuligt, med bare nogenlunde succes, være organisator af massekampe uden at forstå partiets politiske prioriteringer og partiets baggrund for disse prioriteringer.

Vores analyser – vores politiske paroler, vores forudseende paroler – udgør noget af det bedste arbejde, vores parti præsterer, og et arbejde, vi præsterer med en bemærkelsesværdig kontinuitet, og vi har al mulig grund til at være stolte over dette arbejde.

Hvad vi dog må erkende, er, at det organisatoriske arbejde halter efter, ikke helt står mål med det politiske. Når det forholder sig sådan, er det, fordi vi ikke bruger den dialektiske materialisme, vi benytter så godt i det politiske analyse-arbejde, på en ordentlig måde i det organisatoriske arbejde. Hvilket også inkluderer, at vi ikke bruger den dialektiske materialismes erfaringer på det organisatoriske område på en ordentlig måde – ikke mindst Lenins "Hvad må der gøres?" og "Ét skridt frem, to tilbage" udgør et fundament i det organisatoriske arbejde, uden hvilket vores parti ville være nødsaget til at udvikle det på ny for at lykkes i arbejdet med gennemførelsen af den proletariske revolution i Danmark og oprettelsen af arbejderklassens diktatur.

En sprængfarlig situation i Elfenbenskysten

Situationen i Elfenbenskysten efter præsidentvalget truer med at udvikle sig til udenlandsk intervention og borgerkrig, som i kulissen opflammes af de gamle imperialistmagter

Tilsyneladende vandt den tidligere IMF-funktionær Alassane Ouattara valget med en snæver margin, men præsident Laurent Gbagbos støtter i det såkaldte grundlovsråd annullerede valgresultatet i syv provinser, hvorefter Gbagbo fortsatte som præsident.

Han har foreslået, at Elfenbenskysten fremover ledes af en samlingsregering, men Ouattara og hans støtter insisterer på, at denne skal have magten, evt. støttet af en militær intervention fra en række nabolande, som tre præsidenter truer med.

Alain Le Roy tv. Fra FNs fredbevarende styrker, hilser på Elfenbenskystens nye præsident Alassane Ouattara

Elfenbenskysten

Det vil blive mødt med voldsom modstand fra Gbagbo, hæren og betydelige dele af folket. Gbagbo fik omkring 46 pct. af stemmerne.

Elfenbenskystens Revolutionære Kommunistiske Parti har kraftigt advaret mod denne udvikling, og en række

vest- og nordafrikanske partier og masseorganisationer maner i nedenstående udtalelse til afrikansk sammenhold og modstand mod imperialisternes planer for intervention og reaktionær borgerkrig i Elfenbenskysten.

Nej til udenlandsk intervention i Elfenbenskysten!

Efter slet tilslørede trusler fra Obama og Sarkozy på vegne af det såkaldte «internationale samfund» – som kan koges ned til Frankrig, Storbritannien, Tyskland og USA – er statsledere fra Kap Verde, Benin og Sierra Leone rejst til Elfenbenskysten for at formidle et ultimatum.

Som i et aftalt rollespil vil vestlige magter presse De vestafrikanske staters økonomiske fællesskab (ECOWAS) til at vedtage en væbnet intervention i Elfenbenskysten for at tvinge Gbagbo fra magten, såfremt han ikke imødekommer kravene fra de tre præsidenter på vegne af ECOWAS.

På denne måde opererer vestlige magter i kulisserne for at presse deres medspillere i Afrika til at udføre det, de ikke selv vover at gøre i fuld offentlighed.

- **Ingen fremmed militær intervention!**
- **Hverken ECOWAS, FN eller Frankrig!**
- **Fremmede styrker ud af Elfenbenskysten!**

– **National enhed er løsningen for en suveræn Elfenbenskyst.**

– **For en demokratisk og fredelig løsning på krisen efter valget!**

USA, EU, IMF, Verdensbanken, Den internationale straffedomstol, de samme, som skabte og finansierede militærjuntaen, der fældede den lovligt valgte og legitime præsident Zelaya i Honduras, bruger servile afrikannere som brikker for at påtvinge det ivorianske folk en kriminel borgerkrig.

De samme imperialistiske magter og finansinstitutioner over hele verden har løjet om «masseødelæggelsesvåben og Al Qaidas tilstedeværelse» for at angribe, styrte og besætte Irak og dræbe landets statsoverhoved.

Derfor gentager vi underskrivere, at løsningen på valgkrisen, som hærger det ivorianske samfund, vil komme fra det ivorianske folk selv.

Derfor afviser vi enhver udenlandsk væbnet intervention i Elfenbenskysten og kræver, at alle udenlandske styrker

på ivoriansk jord trækkes ud, både de officielle (FN-styrken UN-CI, Unicorn, de franske 41ste Bima) og de uofficielle (lejesoldater).

Leve det ivorianske folks suverænitet!

Leve den pan-afrikanske solidaritet og internationalismen!

27. december 2010

Underskrivere

Ferñent, Den panafrikanske arbejderbevægelse i Senegal (F/MTP-S); Wi Yoonu Askan, Senegal; RTA, Senegal; Elfenbenskystens Revolutionære Kommunistiske Parti; Benins Kommunistiske Parti; Actus PRP, Tchad; Togos Kommunistiske Parti; Tunesiens Kommunistiske Parti; Demokratiets Vej, Marokko; Pads, Algeriet; UP, Cameroun; Sanfins, Mali; Congos Kommunistiske Parti; Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti (PCOF); Spaniens Kommunistiske Parti (marxist-leninister)

Sommerferie og klynger

Som en del af budgettet for 2011 i Københavns Kommune blev det besluttet, at alle institutioner skal holde to uger lukket i sommerferien – uge 29 og 30.

KFO har den seneste tid fået mange henvendelser fra forældre, som er meget utilfredse med denne beslutning. Vi har lovet jer at indkalde jer til et møde, så vi kan få mulighed for at drøfte konsekvenserne. KFO er enig i, at det er en meget uigennemtænkt beslutning og en beslutning, som vil ramme børn og familier meget skævt.

Politikerne skal i januar tage stilling til retningslinjerne for sommerferielukningen. På den baggrund indkalder KFO til stormøde for at diskutere, hvilke konsekvenser tvungen sommerferielukning har for vores børn. I forvejen har vi ni lukkedage, og nu tvinges vi også til at holde ferie i to faste uger, i alt 19 lukkedage. Børn har krav på trygge og vante omgivelser, og derfor kan vi ikke acceptere tvungen sommerferielukning.

Forældreindflydelse i klyngerne: En af erfaringerne fra Århus, som har indført områdeledelse (stort set det samme som Københavns klyngestruktur) er, at det kan blive rigtig svært at bevare forældreindflydelsen, som vi har den i dag. Vi står nu over for at skulle indføre klynger i København, og derfor skal politikerne tage stilling til, hvordan vi forældre skal have indflydelse.

Siden vi første gang af forvaltningen fik præsenteret ønsket om klynger i foråret, har vi givet udtryk for bekymring omkring rammerne for forældrebestyrelseskompetencen i en klyngestruktur.

Københavns Forældre Organisation

Vi har fra start påpeget, at forældreindflydelsen i den nye klyngestruktur kommer til at lide under fraværet af en række grundlæggende forudsætninger for forældrebestyrelsens arbejde og engagement. Disse forhold er kort fortalt:

1. Skævvridning af kompetencefordeling
2. Mindre forældredemokrati
3. Mindre forældrenærhed
4. Mindre demokratisk kontrol af økonomi
5. Ødelæggelse af mangfoldighed i dagtilbuddet

KFO er bekymrede for, at forældredemokratiet bliver udhulet, og er meget opmærksomme på, at den gældende lovgivning skal overholdes. KFO har derfor udarbejdet en række anbefalinger til forældreindflydelsen i klyngerne:

KFO indstiller til, at man laver en todeling af magten, således at forældrebestyrelsen på klyngeniveau udstyres med maksimumskompetencen, eller dele af maksimumskompetencen. Således vil indsigt og ansvar for økonomi ligge på klyngeniveau.

Københavns Forældre Organisation

Himmelråbende!

Det forlyder ofte, at *den sidste idiot ikke er født endnu*, men det vil dog kræve noget af en fødsel at skulle overgå vores statsminister, i hvert fald hvis man ser det fra arbejderens plads i samfundet.

Ikke nok med at han konsekvent nægter at investere i offentlige og private arbejdspladser, nu skal de ufaglærte og faglærte fratages muligheden for deres efterløn til gavn for velstand i overklassen.

Hvor er alle de penge, som arbejde-

ren har foræret overklassen, egentlig blevet af? De ligger selvfølgelig godt i overklassens lommer og venter på at blive givet ud til støtte i den valgkamp, som venter lige om hjørnet.

Nå, men pyt! Valget skaffer os selvfølgelig både efterløn, dagpenge og større social lighed tilbage. *Gør det ikke?*

Klaus Jensen

Jeg har set!

Jeg har set mennesker med magt og hvordan de lader sig forandre til at sige med foragt fejlene skyldes kun de andre

Jeg har set hvordan ministre kræver folk skal være frie mens til taburetten de vil klistre og lade folket dø i fjerne krige

Jeg har set vor velfærd stige til gavn for kvinde og for mand men nu må den sikkert vige for kapitalisterne i vort land

Jeg har set hvordan vort politi med lov i tvivlsom hånd forsvarer skal vort demokrati til skade for vort fælles bånd

Jeg har set racisme vokse og ved at det kan være svært mod et gruppepres at bokse men alle kan dog få det lært

Jeg har set overklassen der vil have mere og mere alt imens der i folkemassen af fattige kun bliver flere

Jeg har set hvordan EU finanskriser vil håndtere med liberalisering i et nu selv om folket protesterer

Jeg har set efter lyset så længe jeg kan mindes for at mærke fællesskabsgysset jeg ved at begge dele findes

Klaus Jensen

Så tog de r... på mig

Under finanslovsforhandlingerne stødte jeg på en lille notits om, at man diskuterede at afskaffe efterlønskortet, altså muligheden for at købe billigere bus- og togkort, der gælder uden for myndretterne.

Sidst i november skulle mit kort så fornyes. Jeg spurgte selvfølgelig, om der var noget om, at ordningen skulle afskaffes "Det har vi ikke hørt noget om," lød beskeden, så jeg slog mig til tåls med, at kortet jo skulle fornyes igen inden nytår. Og i øvrigt var det jo usandsynligt, at de ikke havde fået nogen besked på kontoret for fornyelse.

Den 29. december troppede jeg så op med dokumentationen i orden for at forny kortet, men nej. Kontoret er lukket fra den 23.12.-3.1., stod der på en lille seddel klistret op på den store stander med åbningstider.

Så mandag den 3.1. kom jeg for at forny mit kort. "Nej det er et efterlønskort, det eksisterer ikke længere," lød det nu. "Hvordan kan det være, at du ikke vidste det for en måned siden?" forsøgte jeg mig. "Der havde vi ikke fået besked," var svaret. Nu blev jeg lidt sur, så jeg fortsatte: "Vil det sige, at hvis jeg var kommet før jul, så kunne jeg have købt et kort for tre måneder?" "Ja, det kunne du." "Men da jeg fornyede kortet sidst, kunne i jo se, at det udløb mellem jul og nytår, hvorfor sagde du så ikke, at der var lukket?" "Der er jo skilte ..." lød det udelukkende bag skranken.

Jeg blev næsten lige så vred som "Snehaderen", en YouTube-video, der

har fået over 150.000 seere. Det er sgu svært at være forudseende nok til at afværge bare den mindste smule af de angreb, der hagler ned over os. Læs vejrudsigten og trafikprognoserne, før du går ud ad døren, men hvor slår man op, hvilke økonomiske angreb der er udsigt til i dag?

1. januar trådte også andre, alvorligere nedskæringer fra "Nedskæringspakken" i kraft:

Nedskæringer i kommunernes økonomi med fyringer og forringet service til følge.

Besparelser på voksen- og efteruddannelser med en halv milliard. Med forringet opkvalificering til følge.

Nedskæringer på børnechecken, som går hårdt ud over de fattigste familier.

På erhvervsskolerne spares der 300 millioner. Hvilket går ud over de unges uddannelsesmuligheder.

Og inden længe halveres dagpengeperioden.

Det er ikke godt, hvis der i en valgkamp skal rodes for meget rundt i den slags nedskæringer, der mærkes her og nu, og som vi er vrede over.

Det kunne være en af grundene til, at efterlønsdiskussionen nu kommer på dagsordenen. Efter et forarbejde, hvor der er sået tvivl om befolkningens holdninger gennem manipulerede meningsmålinger, hvor det er udskreget så mange gange, at det næsten er sandt, at afskaffelsen af efterlønnen kan redde Danmarks økonomi, så tør Lars Løkke

godt kaste sig ud i det. Det skal i øvrigt nok vise sig, at den ekstra arbejdskraft, der ved afskaffelsen af efterlønnen kastes ud på arbejdsmarkedet, endnu en gang er med til at presse lønningerne ned.

Nå, men vinder VK, DF og LA ikke valget, så gør det heller ikke noget. Nogen skal jo stå model til den næste del af krisen. Den næste gældsboble, der brister. I dag spekuleres der allerede med stort udbytte i Grækenlands og Irlands gæld, og med Lissabon-traktaten bliver alle EU-lande draget ind i at betale spekulanternes profitter og redde r... på kapitalen, når det går galt. Det er på høje tid at stille kravet til en ny regering, at Danmark skal ud af EU!

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag til torsdag 16-18

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Tunesien: Kraftig protestbølge over hele landet

En ung studerende ville brænde sig selv af i protest og er blevet et symbol for modstanden mod fattigdom, arbejdsløshed og diktatur, som Ben Ali-regimet slår hårdt ned på

Tunesien er ikke Iran. Derfor har de danske medier ikke fortalt om masseprotesterne, som har grebet dette arabiske land siden den 17. december og er fortsat ind i januar. De har heller ikke fortalt om den massive repression fra regimets side, som har forsøgt at slå revolten ned.

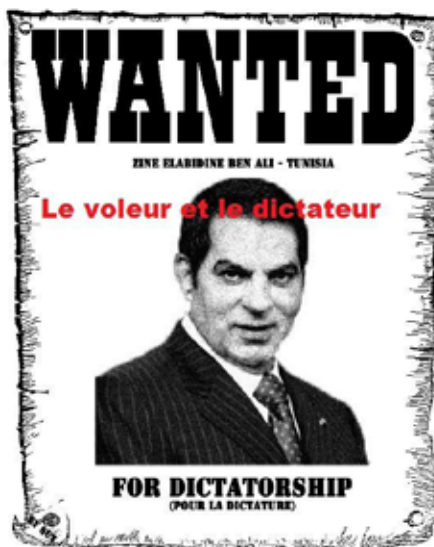
Men Tunesien er et land, USA og EU står på venskabelig fod med. Diktatoren og præsidenten Zine El Abidine Ben Ali og hans familie har koncentreret enorm magt og vældige rigdomme i deres hænder: Omfattende korrupsion og undertrykkelse af menneskerettigheder og al politisk protest har været kendetegnende for Ben Alis 24 år ved magten. I oktober 2009 blev han for femte gang valgt som præsident, angiveligt med 89 pct. af stemmerne.

Faktisk er Tunesien lidt af et arabisk modelland. Ben Ali har omhyggeligt doseret den nyliberale medicin til befolkningen, som IMF – Den Internationale Valutafond – har dikteret. Og IMF kvitterer ved at lovprise Ben Alis 'kloge makroøkonomiske styring'.

Det betyder at forskellene mellem rig og fattig er vokset eksplosivt, at udviklingen i landet har været yderst ujævn og fortrinsvis er kommet nogle kystbyer til gode – og først og fremmest at arbejdsløsheden er enorm i et land uden sociale sikkerhedsnet. Den officielle arbejdsløshedsstatistik lyver, når den taler om 14 pct. Blandt de unge mellem 15 og 24 ligger den imidlertid på 31 pct.

En studerende antænder sig selv

Den 17. december overhældte den 26-årige student Mohammad Bouazizi sig selv i byen Sidi Bouzid i det central Tunesien med benzin og antændte den efter en kvindelig betjent havde slået ham og spyttet på ham. Hans 'forbrydelse' bestod i at sælge frugt og grønsager på gaden uden en tilladelse – det

eneste middel han havde til at opretholde sin og familiens eksistens.

Den desperate handling var et symbolsk udtryk for modstand og afslørede den desperate situation, en meget stor del af den tunesiske ungdom - og befolkningen i det hele taget - befinder sig i. Den udløste spontane masseprotester og demonstrationer, som spredte sig over hele landet, og som endnu ikke er stoppet eller taget af, selvom tæsk, skud og massearrestationer har forsøgt at

stoppe dem. Den 24. december blev en teenager Mohamed Ammari dræbt af politikugler, og samme dag blev den 44-årige Chawki Belhoussine El Hadri skudt. Han døde senere af sine sår. En anden ung mand Houcine Falhi begik selvmord under en demonstration den 22. december, mens han råbte at han var træt af at være arbejdsløs.

Mohammad Bouazizi er hospitalsindlagt med alvorlige brandsår.

Det var studenterungdommen, der gik forrest i protesterne, som har været reelle massemanifestationer – og ikke-voldelige. Men de har fået stærkt tilslutning fra arbejdere og af progressive intellektuelle. Volden er politiets. Mange er arresteret, og bl.a. har politiet mishandlet en række sagførere, der sluttede sig til protesterne i hovedstaden Tunis.

Protesterne er blevet stadig mere udtalt politiske og kræver nu Ben Alis og hans regimes afgang.

Det er det første sociale oprør i et arabisk land i en lang årrække. Men det finder de vestlige medier ikke er værd at berette om.

2011 strammer til: Den græske regerings nytårsønske